

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie C - Número 882

Dimecres, 23 de juny de 2010

Comissió de Política Cultural

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. M. MERCÈ ROCA I PERICH

Sessió núm. 57

S U M A R I

Compareixença

d'Antoni Vila Casas, president de la Fundació Vila Casas, perquè informi sobre la seva tasca de mecenatge i sobre els objectius de potenciació de l'art i dels artistes d'aquesta fundació (tram. 357-00412/08) p. 4

Sol·licituds de sessió informativa

acumulades relatives als ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00334/08 a 354-00342/08) p. 16

Sol·licitud de sessió informativa

amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre les conseqüències de les retallades pressupostàries en el seu departament (tram. 354-00351/08) (retirada) p. 19

Sol·licitud de compareixença

d'Andreu Lascorz, president de l'Associació de Relacions Culturals Catalunya-Israel, perquè informi sobre les activitats que l'entitat realitza en pro de les relacions d'ambdós països (tram. 356-00800/08) p. 19

Projecte de llei

de modificació de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (nomenament de la ponència) (tram. 200-00092/08) p. 20

Proposta de resolució

sobre la cessió gratuïta d'unes instal·lacions esportives del Departament d'Educació al Consell Esportiu del Segrià (tram. 250-02603/08) p. 21

Proposta de resolució

sobre la realització d'una rèplica de les pintures romàniques de Santa Caterina i la instal·lació a l'absis d'origen de la catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell (Alt Urgell) (tram. 250-02538/08) p. 22

Proposta de resolució

sobre el centenari del naixement de Màrius Torres (tram. 250-02569/08) p. 23

Proposta de resolució

sobre la creació d'un pla de dinamització del sector cultural que comporti descomptes en l'adquisició de productes culturals (tram. 250-02585/08) p. 25

Projecte de llei

de l'aranès (elaboració del dictamen) (tram. 200-00080/08) p. 26

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 57

La sessió s'obre a les deu del matí cinc minuts. Presideix la Sra. Roca i Perich, acompanyada del vicepresident, Sr. Morell i Comas, i del secretari, Sr. Llevot Lloret. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Alòs Lòpez, Sra. Batalla i Nogués, Sra. Ortega i Alemany, Sra. Renom i Vallbona i Sra. Vidal i Huguet, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Arcarons i Oferil, Sr. Balcells Gené, Sr. Casajuana i Pladellorens, Sr. Chaib Akhdim, Sra. Pardell Veà, Sra. Prados Martínez i Sra. Santos i Arnau, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Cabasés Piqué, Sra. Gomà i Pons i Sra. Llansana Rosich, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sr. Pané Sans i Sr. Postigo i Garcia, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sra. De Rivera i Pla, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el president de la Fundació Vila Casas, Sr. Antoni Vila Casas.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'Antoni Vila Casas, president de la Fundació Vila Casas, davant la Comissió de Política Cultural perquè informi sobre la seva tasca de mecenatge i sobre els objectius de potenciació de l'art i dels artistes d'aquesta fundació (tram. 357-00412/08). Comissió de Política Cultural. Compareixença.

2. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el vicepresident del Govern sobre els ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00334/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

3. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació sobre els ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00335/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

4. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el conseller de Governació i Administracions Públiques sobre els ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00336/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

5. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre els ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00337/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

6. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa sobre els ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00338/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

7. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el conseller de Medi Ambient i Habitatge

sobre els ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00339/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

8. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el conseller d'Economia i Finances sobre els ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00340/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

9. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb el conseller d'Educació sobre els ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00341/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

10. Sol·licitud de sessió informativa de la comissió corresponent amb la consellera d'Acció Social i Ciutadania sobre els ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00342/08). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

11. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Política Cultural amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre les conseqüències de les retallades pressupostàries en el seu departament (tram. 354-00351/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

12. Sol·licitud de compareixença d'Andreu Lascorz, president de l'Associació de Relacions Culturals Catalunya-Israel, davant la Comissió de Política Cultural perquè informi sobre les activitats que l'entitat realitza en pro de les relacions d'ambdós països (tram. 356-00800/08). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

13. Projecte de llei de modificació de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 200-00092/08). Nomenament, si escau, de la ponència.

14. Proposta de resolució sobre la realització d'una rèplica de les pintures romàniques de Santa Caterina i la instal·lació a l'absis d'origen de la catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell (Alt Urgell) (tram. 250-02538/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 608, 59)

15. Proposta de resolució sobre el centenari del naixement de Màrius Torres (tram. 250-02569/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 617, 35)

16. Proposta de resolució sobre la creació d'un pla de dinamització del sector cultural que comporti descomptes en l'adquisició de productes culturals (tram. 250-02585/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Grup

Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 622, 32)

17. Proposta de resolució sobre la cessió gratuïta d'unes instal·lacions esportives del Departament d'Educació al Consell Esportiu del Segrià (tram. 250-02603/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 627, 51)

La presidenta

Diputades, diputats, si els sembla bé, comencem aquesta comissió; benvinguts, tots.

Compareixença

d'Antoni Vila Casas, president de la Fundació Vila Casas, perquè informi sobre la seva tasca de mecenatge i sobre els objectius de potenciació de l'art i dels artistes d'aquesta fundació (tram. 357-00412/08)

El primer punt d'aquest ordre del dia és la compareixença d'Antoni Vila Casas. El tenim aquí perquè ens expliqui la seva tasca de mecenatge i els objectius de potenciació de l'art i dels artistes de la Fundació Vila Casas, de la qual n'és president. Doncs, estem molt contents de la seva companyia, i té la paraula. Quan vulgui.

El Sr. Antoni Vila Casas (president de la Fundació Vila Casas)

Molt bé. Molt agraït per la seva presentació, senyora presidenta. Molt agraït als que estan aquí, i per mi és un honor venir a aquest Parlament, que és la casa, en podríem dir, gran del nostre país.

Bé, jo tinc un lema, que és..., han parlat de mecenatge..., jo no sé si el que faig és mecenatge, o el que intento fer és fer país. Jo tinc un lema que diu que tradició i cultura són els eixos o senyals d'identitat del nostre país. Llavors, la meva fundació està basada en aquests dos fets, en la tradició i la cultura. Cultura, per mi..., hi ha molts tipus de cultura, eh?, però per mi n'hi ha dos: una és l'artística i l'altra és la sanitària. Cultura sanitària la tinc perquè durant seixanta-nou anys jo vaig estar en el món de la sanitat, i això és el que m'ha permès, després... –que és la meva professió–, això és el que m'ha permès després fer la meva afició, que és la cultura, no?, que són, verdaderament, tres disciplines de la cultura, com són la pintura, l'escultura i la fotografia.

Llavors, jo he anat reunint, al llarg del temps, una sèrie d'artistes contemporanis, que va arribar un moment que els vaig voler, doncs, exposar, i ensenyar. Però això ho havia de fer amb un contingut, és un contingut que l'havia de posar en un continent, i aquest continent és la idea de recuperar, doncs, espais que representin el que ha sigut sempre –bé, quasi sempre– història viva del país.

Verdaderament, sempre dintre d'un món contemporani, i va ser una fundació que es va anar fent de mica en mica que els mitjans ho permetien. Molta gent em diu: «Com és que no has fet un espai i has ficat tota la

cultura o tot el que tu tenies de fons en un sol espai?» És molt senzilla la pregunta..., ai, la contestació. És: no podia, en determinats moments, fer les inversions que necessites per fer un gran espai. Llavors vaig començar amb un espai petit i així, mica en mica, vaig reunir, doncs, els cinc espais on tinc la fundació.

Nosaltres fem... –després els donaré un fulletó d'aquests, eh? Nosaltres tenim un projecte d'art, doncs, com els he dit, on verdaderament fem una promoció –sí, si els vol entregar, el podran anar seguint, sí– dels artistes. Jo no en dic mecenes; a mi la paraula «mecenes» és una paraula que no m'agrada perquè, segons com te la mires, pot ser pejorativa, no? Diu: «A aquest senyor li sobren els diners i s'ho gasta fent això.» Home, els diners no sobren mai, perquè si pogués ho faria més bé, però, verdaderament, dintre dels meus mitjans faig el que puc, i, llavors, el que intento jo és promocionar els artistes. Lamentablement, dintre del nostre país no hi ha cap espai, arreu, on verdaderament s'exposin els artistes contemporanis de Catalunya.

Jo el que pretenc amb la fundació és que de les tres disciplines que jo he col·leccionat, que tots els artistes contemporanis catalans hi estiguin representats. Això ho faig a través d'aquests cinc espais que hi ha aquí. Un és, al 22@, el de Can Framis, que hi ha un fons, en aquests moments, d'unes vuit-centes obres, on verdaderament cada any es canvia el fons i s'exposen, doncs, els artistes del país. Can Framis ha sigut l'últim espai que jo he obert. I, en canvi, a les terres de l'Empordà hi ha dos espais també, que és Can Mario, que és una fàbrica del suro... Can Framis m'he oblidat de dir que era una antiga fàbrica de llana, o sigui, del 1726, tenia una tradició industrial, perquè Catalunya és un país industrial, eh?, i es va anar convertint de fàbrica de llana en taller metal·lúrgic, després es va convertir en..., hi feien cadenes –per això tanquem l'espai amb cadenes–, i al final va ser un taller de tallers, que el van oferir per fer unes oficines. Jo vaig poder fer, amb el..., conservant les antigues naus, això va ser una pega, però jo reconec que la conservació i que es vegi el que ha sigut una part important de Sant Martí..., doncs, que verdaderament es vegi l'*skyline* que es veu quan tu mires el museu i veus la quantitat de gratacels que hi ha en el 22@, dona gust de veure que almenys allò..., hi ha una gota d'aire fresc i, a més, ple d'art, no?

Can Mario, a Palafrugell, era una fàbrica surera. A Torroella, que hi ha l'escultura; la fotografia està a Torroella de Montgrí, en un palau que havia sigut del que era marquès de Robert, que era un patrici que va portar l'aigua i va mirar de sanjar els camps d'arròs, que portaven el paludisme a aquells indrets. I després hi han els espais Volart, que és on verdaderament faig la promoció dels artistes, eh?, que van ser o eren la fàbrica de mantellines de Can Volart, precisament. I a sobre de l'espai Volart, doncs, hi ha la seu de la fundació, que era la casa d'un indià que va venir de Cuba i es va fer aquella casa, perquè llavors –com a Venècia en l'antiguitat– tenir una casa modernista i bonica era un senyal de cultura i de reconeixement ciutadà.

Bé, llavors, ja tenim, doncs, el motiu de la tradició –la tradició, jo, a Catalunya, crec que és una tradició per

respectar, que s'ha fet a través de fabricants o de mestres o inclús de nobles— i el contingut, que és l'art, doncs, verdaderament, són les tres disciplines, que les tinc separades cada una en un espai.

Ara bé, com promociono jo els artistes? Això, verdaderament, jo diria que és el més important. Als artistes se'ls pot promocionar, en primer lloc, exposant-los en uns fons de pintura o de fotografia o d'escultura on es vegin ells representats i reconeguts, eh?, i que el públic pugui reconèixer... Que jo crec que en el colleccionisme és molt important quan tu veus que has anat a un espai públic o a un museu i veus que tens les obres del pintor que tu tens a casa o de l'escultor representades en un museu. Jo crec que això fomenta el colleccionisme.

Però, a part d'això, quan un artista està en el fons, ha d'estar en el fons... Nosaltres els fem unes exposicions monogràfiques de l'obra de l'artista a l'Espai Volart, els editem un catàleg, fem unes trobades amb tres colleccionistes, tres crítics i tres gestors culturals, eh?, on verdaderament parlem de l'artista. Llavors, tot això es publica, es fa una publicació que es diu Quiral Art, i es distribueix a totes les galeries, a un *mailing* que tinc de colleccionistes, i... —quan dic totes les galeries em refereixo a totes les galeries de Catalunya, totes les galeries d'Espanya i unes galeries escollides de França, Itàlia i Portugal. Se li fa un vídeo, després se li fan unes entrevistes per la ràdio, per Catalunya Ràdio, que les fa... —ara no me'n recordo, del programa—, que es diu «L'artista a l'abast», on verdaderament s'invita el públic que participi i que li faci les preguntes que vulgui a l'artista, perquè crec que verdaderament el coneixement de l'artista és molt important per poder calibrar la seva obra, eh? Nosaltres generalment no comprem cap artista si abans no l'hem anat a veure en el seu estudi i veiem la manera com treballa aquest artista.

Bé, aquesta promoció dels artistes, doncs, crec que pels que és més ben acollida és pels mateixos artistes. Ha sigut una feina dura, perquè nosaltres..., els espais Volart fa ja quasi sis anys que funcionen, eh?, i, doncs, al principi costava que vingués la gent, però ara, verdaderament, tenim un nombre d'assistents bastant considerable.

Jo he portat una mostra, que els la deixaré aquí després, d'aquestes coses: dels llibres que fem, del Quiral Art i ara, últimament, en l'espai de Can Framis, per..., verdaderament, si no hi ha colleccionista difícilment l'artista pot sobreviure. Si no hi ha galerista, també. La missió de la galerista cada vegada es va difuminant més i és el mateix artista el que s'ha de fer la comercialització o el màrqueting d'ell mateix, no? Avui dia... —això ho diuen alguns artistes—, diu: «La finalització de l'obra acaba quan tu te la promociones i la vens», no? Si verdaderament l'obra queda en un magatzem, l'artista no és conegut. Llavors, jo diria que avui dia l'artista ha de ser més complet que abans, perquè abans donava les obres a un galerista que les hi venia i li pagava un tant al mes i les hi anava venent. Avui dia, no; avui dia si l'artista no es fa ell una mica la seva publicitat, l'artista es queda en el seu magatzem.

Bé, doncs, a l'artista..., doncs, jo crec que se l'ha de promocionar i se l'ha de veure dintre dels espais que

verdaderament promocionin. Jo no venc, amb la qual cosa crec que és una cosa que l'artista agraeix. L'artista..., jo, a l'Espai Volart tinc dos espais. Un, on verdaderament promoc els artistes que tinc en el fons, i, després, un altre, que està al costat, que és l'Espai Volart 2, on verdaderament faig la recuperació d'aquells artistes que ja no estan en el circuit, que són artistes grans, però que són artistes que haurien de ser reconeguts i no ho són, i llavors els faig el mateix tractament com si fossin artistes que estiguessin en el circuit. Ara, últimament, vaig fer l'exposició dels Vila, que era Vila Cinca, el Vila Arrufat, el Vila Delclòs i el Vila Grau, eh? I verdaderament, doncs, va ser una exposició que va tenir èxit, perquè al costat hi havia també una exposició del Serra de Rivera, i verdaderament conjugaven bé les dues exposicions.

Haig de dir també, i això és una cosa que entra dintre de la cultura, que les exposicions d'artistes realistes o figuratius tenen molt més èxit que les exposicions dels artistes abstractes o dallò, a menys que els artistes abstractes, jo diria, que més que tinguin un nom, siguin màrqueting, no? O sigui, és clar, si fos un artista que fos reconegut a tot arreu del món, verdaderament aquest artista té dallò... Bé, aquest és un problema, doncs, verdaderament, que moltes vegades..., nosaltres, quan parlem de cultura, la cultura la gent la veu en la cultura que coneix, però no en la cultura que existeix en un país. Bé, aquest..., és el que jo intento, més o menys, desfer. O sigui, verdaderament, anar a veure una exposició del Miró, o del Picasso, o del Dalí, o del Plensa, o d'allò..., home!, verdaderament que és bonic, però això no costa, eh? Anar a veure les exposicions d'uns altres artistes, a això ja és més difícil que la gent hi vagi.

Perquè el món de la cultura es mou amb molt poca gent. Jo diria que el món que es remena dintre de la cultura són precisament les persones que treballen dintre del món de la cultura: són els artistes, són els crítics, són els gestors culturals, són els que han estudiat, doncs, o bé Belles Arts o són historiadors de l'art, eh? Però deuen ser unes trenta, quaranta mil persones, que es mouen dintre d'aquest món de la cultura i que el viuen —a Catalunya, sí.

Això verdaderament és una pega. Jo dic..., la cultura, home, part de la cultura s'ha de fer a casa, però..., o la vius, o perquè t'agrada, perquè sempre també hi ha algunes persones que la senten, però és una pena, perquè, i això ho podem constatar, doncs, la cultura és una cosa que..., jo sempre ho dic, i que el conseller Tresserras em perdoni, però l'altre dia també li ho vaig dir, dic: és que ni Conselleria de Cultura ni Ministeri de Cultura n'hi hauria d'haver. Un poble es mereix la cultura que ell és capaç d'acceptar i que ell és capaç de voler. I hauria d'estar tota en mans d'actuacions privades i, llavors, que anés, precisament, a aquesta època que a Catalunya va ser quan va ser millor, quan feia el mecenatge, o sigui, la mateixa societat civil. O sigui, quan es va cremar el Liceu, eren molts diners, però jo crec que..., no sé per què la societat civil catalana no va fer el Liceu una altra vegada com ho havien fet els nostres avantpassats. Quan parles d'això amb la societat civil, et diuen: «Oh, és que ara paguem impostos i abans no en pagàvem.»

Però això no té res a veure si hi ha el desig de fer-ho, que es pot fer, no?

Bé, doncs, la cultura jo diria que és una cosa que, igual que l'educació, que la societat ha cedit als mestres, ha cedit l'educació dels seus fills, quan els porta a les escoles. Jo faig uns cursos pedagògics, i verdaderament els cursos pedagògics..., que cada dematí tenim cinquanta nanos allà, on se'ls explica el que és l'art, el que és el dallò..., se'ls fan uns cursos amens perquè els nanos hi agafin afició... És una cosa que els col·legis, doncs, estan encantats de fer-ho, però no tenen mestres preparats per explicar-los això. Llavors, no solament hem de portar els nanos, sinó que hem de llogar uns... –bé, hem de llogar...–, tenim uns monitors que verdaderament els ho han d'explicar. Però això també ho ha de pagar la fundació perquè les escoles no ho poden pagar.

Clar, si la cultura no comença des de la primera ensenyança, de l'ensenyança bàsica, verdaderament és molt difícil. I si no tenim que els professors de l'ensenyança bàsica estan predisposats o tenen els coneixements per fer-ho, mai trencarem aquest cercle viciós. És el mateix que quan es diu que hem de tenir tres idiomes. Bé, el català és lògic; el castellà, ho vulguem o no ho vulguem, també el parlem, però l'anglès, per exemple, volem que sigui la tercera llengua; llengua, a més, per una altra banda, completament necessària en un món globalitzat. Doncs si els nostres professors no saben anglès, difícilment podran ensenyar l'anglès als nanos. I les llengües s'aprenen quan ets molt, molt, molt jove, eh?, perquè tens una capacitat d'aprenentatge i de diàleg completament desinhibit, i això fa que es puguin parlar les llengües amb dallò...

Bé, hem parlat d'art, eh?, que és la meva afició. O sigui, fa tretze anys que estic en el món de la cultura; me'n vaig passar seixanta-set –la qual cosa vol dir que en tinc vuitanta, eh?– treballant en el món de la salut. La salut també és un món que verdaderament necessita transformació i cultura, no?, un altre tipus de cultura. Nosaltres vam veure, al llarg..., bé, jo vaig veure, al llarg de la meva carrera dintre del món sanitari, que la meva empresa donava uns premis, que en aquell moment eren els més grans, d'investigació. Vam premiar la Fundació Carreras, perquè va fer l'arxiu de moll d'os, del fenotip llatí, que abans, quan havies de fer un trasplantament de moll de l'os...

La presidenta

Es pot acostar una mica més, si us plau...

El Sr. Antoni Vila Casas

Quan volien fer un trasplantament de moll d'os l'havien de fer agafant un fenotip australià, eh?, perquè aquí no hi havia ningú que donés medul·la òssia per el trasplantament d'os i ell va fer un primer fenotip llatí, i a partir d'aquí, vull dir, la Fundació Carreras, doncs, és una cosa important.

Després vam donar un premi al Morell Brotart, que va ser el primer pneumòleg que va fer un trasplantament de dos pulmons alhora, eh? Això no s'havia fet mai. I el tercer li vam donar al Valentí Fuster.

El problema que teníem és que cada vegada que donàvem un premi a una d'aquestes persones, eh?, jo, que tenia una empresa farmacèutica..., els altres metges s'enfadaven perquè no els l'havies donat a ells. Aleshores vam dir: «Pleguem; pleguem, perquè encara portarem a la ruïna l'empresa», no? (*Veus de fons.*)

Llavors, hi havia una cosa en aquells moments, era l'any 84, 85, 86: és que el món sanitari estava molt agitat, en el sentit que es donaven notícies que moltes vegades no eren..., no estaven ben explicades. Quan passava alguna cosa dintre del món sanitari, els diaris tenien, doncs, un reporter, que moltes vegades era l'esportiu, i l'enviaven perquè fes les preguntes. És clar, allò era un batibull perquè el que parlava o el que coneixia el món de l'esport no anava o no lligava amb el món sanitari. Llavors, nosaltres vam fer un acord amb l'Observatori de Comunicació de la Pompeu Fabra, que vam dir: «Home, vosaltres teniu un màster de comunicació, anem a veure si amb aquest màster de comunicació podem objectivar les notícies sanitàries.» Verdaderament va ser un èxit, perquè vam fer una recollida de dades que sortien a la premsa dels temes sanitaris, i fèiem un informe que es deia l'informe Quiral, on dèiem qui ho feia bé, i qui no ho feia bé, quin diari, doncs, algú tractava amb millor qualitat, quines eren les que havien sigut notícies... I això portava –això ho vam fer durant tres o quatre anys– que les coses que verdaderament havien tingut relleu..., era molt acadèmic dir-ho, però l'important era debatre-ho, això. I llavors vam fer, doncs, unes trobades, on verdaderament discutíem amb els agents sanitaris més els agents, en podríem dir, periodístics, eh?, discutíem els temes, no? I així va sortir també el Quiral Salut, eh?, que era una trobada on verdaderament cada u... Quiral vol dir..., el quiral és una molècula que, sent la mateixa, veient-la de distintes posicions, eh?, aquesta molècula, que és la mateixa per a tothom, actua de diferent manera segons el lloc des que tu la mires, amb la qual cosa vol dir que és una opinió que és diversa perquè es pot mirar... O sigui, no ho sé..., és el mateix que podria passar aquí si parléssim d'una llei, cada grup polític, segons com la miri, la veu diferent, no?, doncs això és el mateix que passa amb el quiral. Llavors, això són distintes opinions que el que fan és que enriqueixen el tema que tu vols tractar.

Bé, això encara existeix, encara ho fem, i ara, a més, ho vam fer, ara fem les opinions, que en lloc de convidar sis periodistes, com convidàvem, i a sis polítics o a sis persones del món sanitari, ho obrim a totes les institucions sanitàries de Catalunya, amb la qual cosa, s'intervé... Ara hem fet, per exemple, un tema sobre el sexe, la reproducció, els avortaments i la píndola del dia després, que han sigut tres sessions, doncs, franca-ment..., que estan bé, no?

Bé, amb la qual cosa, diuen: «Mecenatge...» Ja dic: «Bé, mecenatge..., és la meva feina i la meva afició.» Si això és mecenatge diguem-n'hi mecenatge, però jo no em tinc per un mecenes, em tinc per una persona que he sigut afortunada en la vida, que d'una manera o una altra, a pesar de tenir molts anys, no he aconseguit..., a pesar que m'he casat dues vegades, no he aconseguit tenir fills, però no ha sigut culpa meua, eh?, que quedi clar (*rialles*), i això m'ha permès, o sigui, doncs, posar a dis-

posició el que jo tinc a la fundació, on verdaderament, a més, pugui tenir continuïtat el dia de demà. Perquè una de les coses que verdaderament sap greu del país és que hi han moltes fundacions, però fundacions que moltes vegades són fetes amb un sentit d'oportunisme, encara que benvingudes siguin si verdaderament posen diners per fer accions culturals o mèdiques o del tipus que siguin, però que després, una vegada s'ha acabat la persona que feia la fundació, la fundació s'ha quedat sense vida, no?

Aquest no crec que..., bé, és el que jo no vull que passi amb la meua, perquè, d'una manera o una altra, el que pretenc és que el dia de demà els espais de la Fundació Vila Casas siguin el llegat que quedi, que tots els artistes del país puguin estar representats o es puguin veure en espais dignes on hi hagin les seves obres.

Aquí, avui dia, i en aquest mateix palau, jo me'n recordo de quan era petit, venia aquí a veure el Museu d'Art Modern de Catalunya. Era un dels museus més macos perquè veies els artistes de final de segle fins a l'any 30, perquè després de l'any 36 no crec que se'n comprés cap, de quadre, eh? Però donava gust veure la qualitat de l'artista que hi havia. Tot aquest fons, que hi havien més de tres mil peces, el té avui dia el MNAC. El MNAC és un espai magnífic, que l'han arreglat extraordinàriament, però és, jo diria, una mostra importantíssima de l'art romànic, eh? Això li fa que necessiti molt espai, perquè, a més, n'hi ha molt, d'art romànic, a Catalunya. Llavors, tenen una sala..., doncs, una sala que és petita, que hi posen una mostra de seixanta o setanta quadres del Museu d'Art Modern.

Per una altra banda, el MNAC és més internacional i menys del país, no? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Llavors... Ara, el timbre... Quant?

La presidenta

Cinc minuts.

El Sr. Antoni Vila Casas

Bé. Llavors, el MNAC és un altre dallò..., però espais on verdaderament es mostrin pintors, o artistes, o escultors, o fotògrafs del país, d'això no n'hi ha enlloc. De museu d'escultura no n'hi ha cap més a Espanya, només que el nostre, i, bé, doncs, dóna goig. O sigui que si un dia diuen: «Jo vull veure quin art es fa a Catalunya», doncs, escolti'm, penso que el bonic seria que diguéssim, «Miri, si vol veure art català, vagi vostè a Can Framis, o vagi vostè a Can Mario, o vagi vostè al Palau Solterra, que allà veurà els artistes que fa o que promou Catalunya.» I això jo diria és el..., i, a més, això és el contingut, però el continent veurà vostè la tradició del que era Catalunya fa uns anys, quan Catalunya, doncs, estava encara fent-se, amb la tradició i amb les qualitats que tots voldríem que Catalunya tingués. En el fons, és una manera com una altra. Vostès ho fan aquí discutint i dallò...; jo ho intento fer des d'un món callat, eh?, des del carrer Ausiàs March, d'una altra manera.

I res més, no els volia dir res més. Jo els deixaré, perquè crec..., perquè ho vegin. Nosaltres tenim tres espais, no?

(*Pausa.*) Aquest és el d'escultura, aquest és el de fotografia... Això és Torroella, això és Palafrugell, això és Can Framis, que hi hem fet una exposició maquíssima sobre l'exili, eh?, que va néixer amb dos quadres que va comprar el Museu d'Història de Catalunya al pintor Guerrero Medina, i el Guerrero Medina va quedar tan impressionat estudiant l'exili, que va fer..., va continuar pintant, i va pintar una sèrie de quadres que mai els ha venut. D'aquesta exposició se n'ha fet una a Toulouse, una altra l'hem feta nosaltres, i ara se'n va a Alemanya. I junt amb els quadres hi van vint..., no, quaranta dibuixos, i els quaranta dibuixos ara se'ls vendrà. És una pena, per exemple, que aquesta collecció no se la quedi el Museu d'Història, perquè jo no me la puc quedar, perquè és caríssima, no?, però el Museu d'Història sí que podria o hauria de quedar-se-la.

Això és el que fem a Can Framis, i això és el que fem a l'espai Volart. És agafar un artista i fer-li el catàleg, que en aquest cas han sigut retrats, no? O sigui, home..., són llibres que.... Vostès em diran: «Per què els fas quadrats?» Els faig quadrats i de 16 per 16, perquè quan jo feia els folletos de la indústria farmacèutica, 16 per 16 és..., en un full de paper no es perd ni un mil·límetre de paper. O sigui, talles i queda..., tot el paper es recupera, o sigui que, verdaderament, també s'ha de mirar l'estalvi per tenir una fundació.

A part d'això, ja que estic al Parlament, aprofitaré per fer propaganda, perquè tinc algunes altres coses, que crec que se n'han de fer. Veu?, aquí fem el servei educatiu, eh? On? Ho enviem a totes les escoles, eh?, i els diem quin servei educatiu podem fer. De les escoles que hi han –bé, hem fet més de cent escoles–, hem tingut una resposta del 27 per cent de les escoles, que volen fer servei educatiu. Bé, no sé si és molt o si és poc; ara, això sí, tenim totes les dallò ocupades, no?, tots els dies ocupats. Després, fem una programació o temporada, on exposem tot el que fem a cada un dels espais. Això sí, posant sempre els cinc espais, perquè la gent s'adoni que dallò...

Esperin-se, que encara els ompliré més, perquè explicar les coses que fem... Aleshores, això que els deia del Quiral Art..., llavors, del Quiral Art, doncs, en fem un resum, eh?, on cada una de les persones que hi intervenen..., amb un debat i amb unes conclusions, eh? En aquest cas és el Serra de Rivera; aquest és el del Gabriel, eh? I després fem una cosa que no és gaire normal, però, bé, té molt èxit, que és l'«art de colleccionar». Agafem un colleccionista; li diem que ens deixi vint o trenta peces; li fem una exposició, del colleccionista; li fem una entrevista amb el Giralt-Miracle; després, fem una sessió reduïda amb aquest món de l'art petit que jo en dic, no?, que són vint-i-cinc galeristes, vint-i-cinc colleccionistes, i vint-i-cinc gent de..., bé, persones que porten espais culturals, i llavors exposem la collecció, i llavors s'entaula un diàleg, i dallò... De moment n'hem fet dos. Això és una de les coses que hem fet, junt amb l'exili, per donar activitats a l'Espai Volart.

I, després, al final, hi ha una cosa, que aquesta sí que la vull... Aquesta me la dec haver deixat, o no? Ah, no, és aquí. A mi, hi ha una cosa que m'agrada molt, que són els toros, eh? Els toros té..., en aquest Parlament,

doncs, sé que..., penso que als socialistes els donaran que han de votar que sí, alguns altres, d'allò..., pensen que no, i uns altres, doncs, diuen que potser donaran llibertat de vot. Bé, no ho sé. Jo aquí explico..., i vaig fer una sala només amb artistes catalans que havien fet coses sobre els toros, i explico verdaderament d'on vénen els toros. Els toros és una tradició mediterrània, que ara fa molts anys, des de Mesopotàmia, la lluita de l'home i el toro va ser una cosa... Bé, explico d'on ve, explico la tradició de toros i Catalunya, que ha sigut l'únic país que... Bé, Barcelona ha sigut l'única ciutat que ha tingut tres places de toros, i, després, bé, doncs, dic que els toros són un art, no?

També els ho deixo aquí, perquè...

La presidenta

Ens ho mirarem.

El Sr. Antoni Vila Casas

I aquest el deixo aquí perquè se'l mirin més bé, perquè seria... Bé, la veritat és que m'agraden molt els toros, des de petit, però ara m'agraden molt més, des que hi ha el José Tomás. El José Tomás havia de venir a inaugurar aquesta exposició i no va venir perquè tenia la corrida on el van agafar. Jo li vaig dir: «Ho veus?, t'has equivocat.» (*Veus de fons.*) I amb això acabo. Els deixo el Quiral Salut, també, per si ho volen mirar...

La presidenta

Doncs, moltes gràcies, ens mirarem tota aquest documentació amb molta calma i amb molt d'interès, i ara és el torn dels grups parlamentaris, eh?

El Sr. Antoni Vila Casas

Molt bé.

La presidenta

Comença la il·lustre diputada Carme Vidal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Quan vulgui.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt bon dia, senyores i senyors diputats; molt bon dia, senyor Vila Casas, estem molt contents i li agraïm que hagi acceptat la compareixença en aquesta comissió. M'ha fet molta gràcia que acabés parlant dels toros, amb tot el que hi treballa aquest Parlament (*l'oradora riu*), però és que, a més a més, l'altre dia, parlant amb un artista que, a més a més, vostè coneix i que li té molta estima, com és el Joan Pere Viladecans, que vostè ja sap que ell també n'és..., i amb ell vam coincidir a l'Espai Volart veient l'exposició d'en Guinovart sobre toros, doncs, parlàvem també justament d'això i ell també parlava de José Tomás.

Dit això, per què..., es preguntarà segurament el perquè d'aquesta compareixença. Doncs, perquè un país sense llei de patrocini i mecenatge; un país amb uns pressupostos migrats, i migrats, encara més, en el Departament de Cultura; un país en què al pressupost del Departament

de Cultura guanyen els mitjans de la corporació catalana, TV3 i Catalunya Ràdio, al que és en si cultura en tot el seu abast; un país sense llei, per exemple, com té el Canadà, per a l'adquisició de fons d'art..., volfem, llavors..., i jo crec que després d'aquesta legislatura ha estat bé, també, escoltar la veu d'un col·leccionista. I, doncs, miri, el Premi Nacional de Cultura que a vostè li ha estat més que reconegut ens hi ha portat.

Aquest és un país, i és veritat, i la nostra és una cultura que n'hi ha hagut, de col·leccionistes. Ens podríem referir a Paco Gòdia, ens podem referir a Rafael Tous, com un visionari de l'art conceptual. En el seu cas, i vostè ho ha explicat, excel·leix per tota una empresa, deixin-s'ho dir així, dedicada a l'art contemporani. Ha parlat de la fundació, la Fundació Vila Casas, amb tres columnes. El que és la fundació pròpiament dita, que és allò, la promoció de l'art contemporani, amb aquest doble entramat que vostè ha explicat, no?, de continent i de continguts; és a dir, la promoció del creador però també la salvaguarda del patrimoni arquitectònic. Per tant, casen aquests dos projectes. El projecte art, el diàleg art i societat, és a dir, exposicions temporals, que, a més a més, després ja li ho preguntarem, és a dir, es complementen, també, amb premis, que segurament són, doncs, això, com s'inverteix en l'artista. I el projecte Salut. I vostè ho ha dit, no?, el seu lema, tradició i cultura, i la cultura entesa en els dos vessants, l'artístic i el sanitari. Per tant, bé podríem dir que el seu és un esperit ben bé del Renaixement, un esperit del Renaixement on ciència i art, doncs, corren vides paral·leles.

Però d'aquesta compareixença, nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, allò que en volíem..., que en volem, també, extreure és què pensa el col·leccionista? Ja ho ha explicat, vostè. Què el mou? Vostè també ha dit: «A mi no m'agrada la paraula mecenatge, perquè justament sembla allò..., que al mecenes li sobren diners i mira, no?, és allò, com a *divertimento*.» Què és allò que mou a una col·lecció però a una col·lecció, és a dir, a ser un col·leccionista... Hi ha molta gent que col·lecciona, però, és clar, en funció, també, de les possibilitats hi ha el col·leccionista, i jo abans n'hi parlava també, que complementa i que fa aquesta funció social d'aplicar polítiques socials; és a dir que allò que fa reverteix en el conjunt social.

El col·leccionista pensa en la inversió i la propietat? El col·leccionista actua mogut per la sensibilitat i la cultura? El gran col·leccionista casa totes dues coses? Perquè què és allò que es vol?: atresorar obra per a gaudir-ne només? Aquest no és el seu cas, en dona proves en tots els espais, no? El seu cas és invertir i invertir per compartir; per tant, és veritat que vostè allò que fa és complementar les polítiques públiques... Vostè deia: «Home, segurament no caldria que hi hagués diner públic en la cultura si poguéssim moure-ho la societat civil.» Aquest és un gran debat; aquest és un gran, gran, gran debat. Però, en el seu cas, nosaltres aquí el que voldríem saber també és: quina relació, si és que n'hi ha, té la seva fundació, tot el seu projecte que, a més a més, complementa..., quan els museus i les fundacions públiques no tenen pressupost per invertir, no hi ha la llei que li deia que sí que té el Canadà per a adquisició de fons d'art... És a dir, vostès seuen amb el Departament

de Cultura per allà on no arriba el departament..., és a dir, per repartir papers? Perquè ja s'entén que vostè juga un rol que és complementari. És a dir, allà on no arriba l'Administració..., és a dir, ja va..., el patrimoni cultural català..., és a dir, per tenir una història de l'art contemporani, a Can Framis ho té; en fotografia, vostè té al Palau Solterra fotografia nacional i també fotografia internacional... Per tant, tot allò que els museus poden no tenir en el que és la rabiosa contemporaneïtat, vostès..., hi han diàlegs amb l'Administració o no n'hi ha cap ni un? Perquè, a més a més, no és només això, no són només noms nous que vostè programa al costat de noms consolidats en els diferents llenguatges –en arts visuals, en escultura i en fotografia–, sinó que, a més a més, vostè fa una gran funció pedagògica. Una funció pedagògica amb els tallers pedagògics que també m'agradaria saber si això vostès ho lliguen amb el Departament d'Educació, com, per exemple, els que fan a Can Framis, o no; o simplement les escoles directament es posen en contacte amb la fundació i amb qui porti els tallers i, per tant, no hi ha el pas directe de l'Administració.

Una altra de les coses que també ens agradaria de poder saber és que vostè fa projecció exterior, també, dels artistes. I deixin-me, senyores i senyors diputats, que jo els en posi un exemple. Jo vaig participar en com a la Fundació Vila Casas gesten els Quirals, i el senyor Vila Casas ja em permetrà que li ho digui, a través d'allò, del meu Kiefer particular. Jo vaig participar en com es gesta això, i no és una cosa absolutament tancada de la fundació –acabo, senyora presidenta–, sinó que ells, quan fan una exposició d'un artista jove, doncs, es reuneixen a l'entorn d'una taula –hi ha el senyor Vila Casas, hi ha la directora d'art de la fundació, hi ha periodistes, hi ha col·leccionistes–, i allà es debat i es parla sobre l'artista, i d'aquell debat d'aquell dinar en surten els Quirals. Per tant, és a dir, no és allò, l'entotsolament de la fundació i la gent que hi ha a la fundació, sinó que és un debat absolutament obert, amb tots i cadascun dels artistes.

Clar, això, també..., no només deu ser amb els Quiral Art, sinó que també ha explicat que és amb el Quiral Salut. Clar, d'aquí, d'aquesta exposició que hi va haver allà, de l'artista..., aquest artista, després, va anar a París, al Centre d'Estudis Catalans de París. Tota aquesta projecció exterior dels artistes..., vostès també són, des de la fundació, qui decideixen què exporten, qui exporten i on exporten? O això: seuen en una taula amb l'Administració i també es complementen, és a dir, allà on no arriba l'Administració arriba la fundació? Feu cultura paral·lela o no? O feu cultura..., és a dir, l'Administració va per una banda, i, per tant, la fundació és qui decideix la promoció que fa dels seus artistes.

Entenc, senyora presidenta, que no dec tenir més temps, i, per tant, ho deixaria per un altre moment.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora Vidal. Té la paraula l'ihlustre diputat Josep Maria Balcells, del Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Balcells Gené

Moltes gràcies, senyora presidenta. Benvingut, senyor Antoni Vila Casas. Ha començat la seva intervenció lligant mecenatge i país, tradició i cultura, i ha acabat parlant de toros. Sobre això dels toros, jo li demanaria que no pressuposi resultats. Les disciplines dels partits són també..., no sempre són rígides.

Bé, jo li agraeixo molt la seva compareixença. Jo penso que el seu testimoni és admirable. En aquesta comissió estem acostumats a tenir compareixences de persones directament o indirectament relacionades amb la cultura, però també amb la política. Vostè, en canvi, jo penso que centra molt el seu vessant com a home vinculat a la cultura; a la cultura i a l'empresa, en aquest cas. Per tant, doncs, hi ha aquesta imatge de distanciament del món polític, però que és precisament per això doblement valorat. Potser massa sovint, precisament, la cultura la lliguem amb dues potes: per una banda, els creadors i els artistes i, per altra, les administracions públiques, que estimulen, que impulsen, que guarden, que difonen, i van molt lligades. Hi ha fundacions, també, diguem-ne, semiprivades, però que sempre tenen una certa..., jo no sé si en diria tutela o dependència de l'Administració. És bo saber també que hi ha una realitat civil, en aquest cas, privada, més autònoma, que cuida, que estima, que guarda i que difon l'art. Jo penso que això és una valoració que m'agradaria fer constar com una valoració per part del nostre grup parlamentari. Vostè és un exponent d'això, i la seva fundació n'és un exponent molt clar, amb aquests diversos espais, amb aquests cinc espais: Can Framis, Can Mario, de Palafrugell, Solterra i els espais Volart de l'Eixample de Barcelona. Jo conec Can Framis, perquè ho he visitat. M'agrada el continent i m'agrada el contingut, amb els fons escultòric, fotogràfic i pictòric interessants –interessants.

Vostè, de fet, fa dues coses. Fa de pont d'enllaç entre l'art i la societat. I em va fer gràcia, en aquesta visita que vaig fer a Can Framis, com els responsables em parlaven de l'èxit que hi havia per les visites escolars que tenien a l'espai, que aquesta tasca..., diguem-ne, aquestes visites pedagògiques realment estimulen el coneixement i l'apropament des dels nanos petits, doncs, en aquest món de vegades desconegut de l'art. Jo penso que això és molt important. I després, vostè ho ha lligat i no ho ha dit ben bé, però jo penso que sí que té aquesta relació o aquesta etiqueta de mecenes, perquè estimula els artistes novells, col·lecciona, exposa, divulga. Jo penso que això és propi també del mecenatge, del mecenatge civil. I, curiosament, vostè és farmacèutic. Jo no sé si això hi té alguna cosa a veure; l'art és també una mena de producte per curar consciències o alimentar els esperits, vull dir, però que sí que hi té alguna relació.

Vostè s'apropa a l'art, malgrat ser això, empresari, no com qui porta entre mans un negoci; vostè estima l'art, vostè hi posa el cor, però vostè és selectiu. Com en l'amor, tot és..., hi ha una selecció i vostè fa una opció per l'art català contemporani. I això penso que és de..., Benet Rosell, Amèlia Riera, Carles Mensa, Ramon Rogent, Alfons Borrell, els Vila..., tota una colla, un conjunt d'artistes que vostè els ha ajudat a posar-se a l'aparador, per dir-ho d'alguna manera, i a promocio-

nar-los. Això jo penso que és... I ho fa, i ho fa, això, sense..., anava a dir..., no sé si és la paraula, sense «pidolar» a les Administracions. Potser també, però, ho fa generosament i, d'alguna manera, altruísticament. I per això suposo que li van donar el Premi Nacional de Patrimoni de la Generalitat.

Bé, jo li plantejaria tres o quatre qüestions, si, en tot cas, ens ho vol ampliar. Una primera molt genèrica, és a dir: se'n pot gaudir de la cultura, evidentment, i és l'objectiu fonamental, gaudir-ne. La pregunta primera seria: se'n pot viure, també, de la cultura? Els artistes i aquests novells..., és a dir, en poden viure? És molt difícil? Necessiten realment el suport, no només de l'Administració sinó de la societat civil per poder viure?

Per què... –la segona qüestió–, li preguntaria: per què prioritàriament artistes catalans contemporanis? I no, doncs, els més consolidats, que tampoc els oblidarà, però que estimula més aviat això.

Una altra qüestió seria: és a dir, és molt endogàmic, l'art? És a dir, s'ha d'obrir més? S'ha de divulgar més? Com s'ha de..., o és un món que es mira molt el melic, que és molt restringit, que és molt tancat? Per què, si és que és així, és així i no és una cosa que realment és un producte, és un valor que s'hauria de compartir d'una manera molt més àmplia?

Què en pensa –seria una altra qüestió– dels nous formats o els nous suports de l'art, com pot ser el vídeo, com pot ser la fotografia, que ja no és ben bé el més clàssic de la pictòrica i l'escultura, hi ha uns altres formats avui. Això realment és un camí nou, innovador, que s'ha de reforçar? Pot desplaçar l'altre o no el pot desplaçar? Què n'opina, vostè?

I una darrera qüestió: el tema del mecenatge, el tema del mecenatge cultural. Per què és tan escàs avui a Catalunya el mecenatge? Quins estímuls hauria de tenir per fer-lo més atractiu, el mecenatge? No hi ha competències per part de la Generalitat per fer una llei de mecenatge, això depèn de l'Estat, però considera que és insuficient el marc legal actual com a estimul per al mecenatge de cultura? Què podria o què s'hauria de fer des de Catalunya per reforçar-lo?

Gràcies per la seva intervenció, per les seves explicacions, i m'agradarà conèixer els seus punts de vista sobre aquestes qüestions plantejades.

La presidenta

Gràcies, senyor Balcells. Ara té la paraula la il·lustre diputada Marina Llansana, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Quan vulgui.

La Sra. Llansana Rosich

(Veus de fons.) Igualment, amb molt de gust... *(Veus de fons.)* Molt bé.

Gràcies, senyora presidenta. Molt de gust de conèixer-lo en persona, senyor Vila Casas. Li agraiem també, en nom del grup d'Esquerra, la seva compareixença en aquesta comissió, que ens hagi permès conèixer de primera mà i conèixer millor quina és la seva feina. De fet, el senyor Balcells ho deia: no hi estem massa

acostumats a aquest tipus de compareixença, vostè és una excepció. És veritat, com deia el diputat Balcells, que acostumem a rebre en compareixença persones que ens parlen de política, encara que sigui política cultural, i, a més a més, jo hi afegiria que habitualment rebem en aquesta comissió representants d'entitats, de fundacions, de moviments, de sectors que demanen alguna cosa i acudeixen a aquest Parlament perquè el Parlament intercedeixi al Govern per demanar alguna cosa. Vostè és una excepció, perquè ve aquí, no ens parla de política, ens parla de cultura i no demana, que també és una manera de resumir la seva trajectòria en el món de la cultura durant tants anys.

La senyora Vidal deia que era un esperit renaixentista, em sembla una bona definició, la comparteixo completament. Vostè –ja ho he dit, que és una excepció– parla de la cultura sense aspirar a la subvenció; aposta per l'art que té més risc, que és l'art contemporani; ajuda a promoure artistes catalans, artistes de casa; a més a més, recupera espais patrimonials; a més a més, fa una tasca pedagògica a les escoles... Escolti, no podem fer més que agrair-li, en nom d'aquest Parlament, d'aquesta comissió, tota aquesta tasca que vostè ha fet.

El Govern de la Generalitat li ho va agrair atorgant-li la màxima distinció, que era el Premi Nacional de Patrimoni, i, si ens ho permet, des de la modèstia, entenguí avui aquesta compareixença seva i les paraules dels diputats d'aquesta comissió com un agraiement que li transmet aquesta institució, el Parlament del seu país.

Hi ha moltes coses de les que ha dit que compartim amb vostè –no pas l'afició a la tauromàquia, ja li ho avanço–, però sí que compartim amb vostè la importància de la tradició i la cultura com a senyals d'identitat d'un país. Ho compartim plenament. Ja li havíem llegit en algunes entrevistes, en algunes declaracions públiques que vostè havia fet, arran, sobretot, de l'atorgament del premi nacional, que li agrada més que se'l consideri un promotor artístic més que no pas un mecenes. En alguna entrevista, més que no pas avui..., però sovint ha donat a entendre que s'ocupa de l'art contemporani, que és aquest que té més risc perquè de l'art antic ja se n'ocupen les administracions.

Li volíem demanar si vostè creu que hi ha una mancança en aquest sentit, que les administracions no aposten prou per l'art contemporani. Vostè fa més temps que ho segueix. Nosaltres estem especialment satisfets, i també li'n demanaríem l'opinió, del que ha suposat la Biennal de Venècia, aquesta Biennal en què Catalunya ha pogut tenir un pavelló propi, a més, un pavelló amb una qualitat artística notable, que ha tingut molt èxit de visitants, que ha estat en un lloc destacat del recinte firal, si es pot dir així, de Venècia, i que, a més a més, tornarà a repetir pavelló en la propera edició de la Biennal de Venècia. Ens agradaria saber la seva opinió, concretament, sobre el que va suposar la representació catalana d'art contemporani a la Biennal, però també en general. És cert que hi ha una mancança per part de les administracions d'apostar per l'art contemporani? És cert que aboquem massa el sac a la conservació de l'art antic o del patrimoni antic?

Hi ha un altre aspecte que ens preocupa, que és evident que amoïna a tothom, que és el de la crisi, com la crisi pot afectar els creadors, com la crisi pot afectar el món de l'art. Nosaltres vivim amb angoixa la retallada que suposa per a les finances públiques la situació de crisi, la retallada que suposa per als pressupostos del Govern que aprovem en aquest Parlament i especialment del Departament de Cultura, perquè és evident que en temps de crisi allò que s'ha de prioritzar són els serveis socials bàsics i, per tant, la cultura queda en segon terme; ho vivim amb angoixa i volíem que ens expliqués com ho viu vostè, des del món de l'art, com pot afectar la seva activitat. Els museus de la fundació ja estan acabats, ja estan inaugurats, però m'imagino que el debat és si hi ha de seguir o podrà seguir adquirint obres d'art. Vostè ja ha dit que sense col·leccionista no hi ha artista, doncs, si seguirem tenint col·leccionistes malgrat la situació de crisi.

Ha sortit el tema de la llei de mecenatge. És veritat que ha quedat pendent en l'agenda d'aquest Govern, si bé estava en un inicial acord de Govern, la llei de patrocini i mecenatge no ha pogut tirar endavant, el context de crisi no era el més adequat per tirar endavant aquesta llei en aquest moment, i, a més a més, com apuntava el diputat Balcells, hi ha també un problema de competències estatals i, per tant, ho hauríem d'abordar des d'una altra banda.

Ha quedat pendent la llei de patrocini i mecenatge però, en canvi, no ha quedat pendent una altra llei que aquest Govern va posar sobre la taula des del primer dia, que és la llei de creació del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Nosaltres sempre havíem defensat que els ajuts als creadors no els havia de donar un polític, perquè un polític no té perquè entendre d'art; que els ajuts als creadors els havien de donar els mateixos creadors. El Consell de les Arts té més d'un any de vida –un any i mig, aviat en farà dos–, i ens agradaria que vostè també en fes la seva particular valoració.

Per part nostra, res més, tornar-li a agrair la companyia i posar-nos a la seva disposició per allò que consideri oportú.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Llansana. Ara té la paraula l'il·lustre diputat Rafael López, del Partit Popular de Catalunya. Quan vulgui.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Donar la benvinguda a aquesta comissió i l'agraïment per l'explicació, extensa explicació; suposo que extensa pel que és el temps d'una comissió però no extensa pel que és tota una vida dedicada a l'art i dedicada al mecenatge, o una part important de la vida dedicada a... (*veus de fons*), dedicada, doncs, al mecenatge i l'art.

És cert..., i altres diputats i diputades, doncs, n'han parlat, sobre l'àmbit de la cultura, la relació entre la cultura i la societat, la relació entre la cultura i l'economia i la relació entre la cultura i l'empresa. I la relació, també, entre la societat civil, aquesta societat civil forta que

tenim a Catalunya, que és un fet diferencial de la nostra comunitat amb altres territoris; una societat que no només en l'àmbit de la cultura, en altres àmbits, en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit fins i tot de la sanitat..., és a dir, que ha mostrat una fortalesa important quan encara l'Administració no hi era present, i moltes vegades és cert que es té la sensació, des d'aquesta societat civil, que, després, l'Administració ha vingut i ha fet com, quasi, una *tabula rasa*, no?, sense considerar, sense donar aquesta importància, sense donar el reconeixement de la tasca que homes i dones han fet durant molts anys a casa nostra.

És cert també que la cultura pateix hores baixes, en el sentit dels pressupostos culturals, i li ho ha dit un altre portaveu. Aquí es va aprovar..., i l'informo que en aquest Parlament es va aprovar el compromís d'arribar al 2 per cent en cultura, no en mitjans de comunicació, perquè a vegades fem la trampa aquesta de posar els mitjans de comunicació, que fan una tasca importantíssima en l'àmbit de la cultura, i han de fer una tasca importantíssima, sobretot els mitjans de comunicació públics, en la difusió de la cultura, en la creació de nous públics, igual que l'educació, i ara m'hi referiré, i també, doncs, a la creació d'aquesta nova població que ha de tenir un accés més important i, per tant, trencar les barreres que hi han a la cultura.

Un 2 per cent a la cultura al qual no hem pogut arribar; és un 2 per cent, és un percentatge, no té res a veure amb les crisis econòmiques, el pressupost pot baixar o pot créixer, però el 2 per cent s'ha de complir, és una relació. I, per tant, és un tema que no té res a veure amb la crisi econòmica i, per tant, és un compromís que s'havia d'assolir en el Govern. El que passa és que estem convençuts, i des d'aquells partits que sempre ens hem reclamat més liberals, que la cultura no només ha de ser una tasca de l'Administració, és a dir, no ha de ser una tasca de l'Administració com a primer garant, ha de ser una tasca de tota la societat. I això és important, i per això exemples com el seu, exemples com altres persones, altres institucions a casa nostra, han fet molt, han fet molt per la cultura del nostre país.

És cert que la primera llei que s'havia d'abordar en aquesta legislatura en aquest Parlament havia de ser la Llei de mecenatge, i és un repte que tenim. Si comparem, doncs, la relació..., si comparem el marc de mecenatge que tenim a Catalunya i a Espanya en comparació amb altres països europeus, doncs, a casa nostra podem dir que no es fomenta ni surt, més enllà d'aquelles persones que ja tenen una vocació com la seva, doncs, per a moltes empreses, per a moltes institucions, encara avui en dia no és..., no surt a compte invertir en cultura o invertir en altres punts, perquè la Llei de mecenatge s'ha d'ampliar no només a l'àmbit de la cultura, i vostè ve de les ciències. L'altre dia teníem una reunió amb unes entitats socials i deia: «És que la Llei de mecenatge també hauria de tenir, doncs..., hauria de tenir la consideració en l'àmbit social, en l'àmbit sanitari...» És a dir, la inversió de la societat civil, allò que se'n diu actualment «la responsabilitat social corporativa», no?, que queda més maco i en fem seminaris, però que tota la vida se li ha dit a això el mecenatge en els serveis d'interès públic. Per tant, sí que ens agradaria..., i fins

i tot és un tema que a la societat civil hi és present. Fa poc, l'Ateneu Barcelonès va acabar un cicle per parlar, precisament, de la relació entre cultura, Administració, societat civil i el mecenatge necessari.

Jo crec que és el proper repte. El proper repte, perquè és cert que des d'alguns llocs de l'Administració es veu l'empresa com l'enemic, es veu la societat civil com quelcom que està enfront i no està al costat, i la Llei de mecenatge el que ha de fer, per tant, és que Administració pública, empreses i el sector no lucratiu han de caminar junts. I això ha de tenir un lideratge de l'Administració? Certament, ha de tenir un lideratge de l'Administració. Però s'ha de donar més llibertat i s'ha de donar més capacitat a la societat civil per fer-ho? Sí, s'ha de donar molta més capacitat. Perquè aquest model català, si parlem d'una Llei de mecenatge, per exemple, a nivell d'Espanya, es pugui exportar a la resta de l'Estat, i aquest model de creació, doncs, es pugui exportar.

Per tant, només ens agradaria preguntar-li sobre quina és la seva opinió sobre els intents que s'estan fent actualment, sobre com ha evolucionat el marc del mecenatge –ja sé que a vostè l'àmbit del mecenes ja ha dit que no li agrada com a nom per definir-se, com a autodefinició–, però per als que coneixem la Llei de mecenatge, quina és la seva opinió sobre com està la situació actualment i quins serien els passos que hauríem de fer, tant a nivell de l'Estat com a nivell de la comunitat autònoma?

Gràcies de nou per les seves explicacions; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor López. Té la paraula l'il·lustre diputat Francesc Pané, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Quan vulgui.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyora presidenta. Molt bon dia, senyor Vila Casas, moltíssimes gràcies i molt reconegut en nom del meu grup parlamentari, per la..., en fi, per la bondat de venir a comparèixer i també per il·lustrar-nos amb les seves paraules respecte de la seva actitud, que em sembla, i crec que tots els diputats i diputades ho compartim, extraordinàriament pedagògica i extraordinàriament exemplar per al país. Li agraim moltíssim, doncs, aquesta presència.

Diguem-ne que gelosia i generositat no casen. Si un és generós no pot ésser gelós. Com que faig esforços per ser generós –no en sóc de mena, però faig esforços per ser generós– no puc estar gelós del desig de conèixer la senyora Llansana i de no haver expressat el desig de conèixer-me a mi, però ho comprenc –ho comprenc.

Veurà..., ha començat vostè explicant una cosa que a mi m'ha interessat extraordinàriament, i és la relació entre cultura i escola, o educació i consum cultural. Crec que ha xifrat vostè en trenta mil, quaranta mil, les persones que deuen girar a l'entorn de la cultura i que deuen tenir veritablement interès en les diverses manifestacions de

la cultura, de la creació i del consum cultural, entenc, a Catalunya. Probablement, vostè també és molt generós; segurament, almenys pel que fa a interès en la creació cultural, no devem ser tantes les persones, per dissort, a Catalunya. Però, efectivament, si no és l'escola, si no és l'educació, l'escola bàsica, l'escola secundària i la universitat aquella que creï interès prurit per això que és el fet cultural, tan divers, però per al fet cultural, certament no ens n'acabarem de sortir. Catalunya no ha excel·lit, i crec que en aquests moments tampoc no hi excel·leix, en els moviments curriculars com perquè efectivament la cultura tingui un pes específic i una valoració, que és la que hauria de tenir en el nostre país. Però dic això per reconèixer-li l'esforç pedagògic que fa –vostè ens ho ha explicat– la seva fundació.

Jo sóc de Lleida, i a Lleida tenim uns pocs museus, molt interessants, amb el patrimoni de què podem disposar, però a tots els museus, diguem-ne, tot el que és manifestació cultural pública porta al darrere la voluntat i la posada en funcionament de la pedagogia, amb la recepció de nois i noies que vénen dels centres escolars. Probablement, en aquests vint, trenta anys últims, hem fet créixer molt l'interès per la cultura i l'interès pel patrimoni cultural en el nostre propi territori, en les generacions, que ara ja no són menudes sinó que són generacions adultes, segurament gràcies a aquest esforç. Per tant, jo li reconec també a la Fundació Vila Casas aquesta voluntat.

Volia fer-li algunes preguntes, consideracions. En primer lloc: existeix, també, en la seva fundació un fons de gravat? O el gravat el considera, la fundació, i vostè concretament, com un art distint, o un art menor, o un art sense interès? Ho dic perquè actualment jo crec que hi ha una generació de gravadores i de gravadors molt important a Catalunya i, en canvi, s'il·lustra molt poc el gravat, no? Es veu la pintura, es veu l'escultura com les grans creacions i, en canvi, el gravat sembla que queda més amagat.

Pel que fa a les exposicions temporals..., en fi, m'agradaria que pogués explicar-nos més quins són els criteris per fer exposicions temporals, els criteris de selecció. I, vostè parlava de..., en fi –s'hi ha referit també la diputada Vidal i Huguet–, dels col·loquis Quiral o, en fi, dels diàlegs, no? Fa la seva fundació, igualment, simposis, seminaris, elements de reflexió sobre alguna modalitat de l'art contemporani o sobre alguna o algun artista contemporani que puguin derivar-se després, probablement, en alguna mena de publicació a fi i efecte que hi hagi estudi sobre l'obra d'aquella persona?

Una qüestió que m'interessa sobre manera: tenen criteri territorial en la selecció...? Vostè ens ha dit: «Tots els creadors contemporanis de Catalunya hi són representats.» Jo no ho sé, però tenen vostès algun criteri territorial també en la representació a la Fundació Vila Casas dels creadors i de les creadores? Ho dic perquè, habitualment, en tot moviment de promoció de reconeixement o de valoració del patrimoni cultural, de la creació cultural, com que molt majorment es fa des de Barcelona –molt majorment–, acabem oblidant que Tarragona també té una gran producció creativa, i que també la té Lleida, i que també la té Girona. En el seu cas,

Girona ja no ho dubto, perquè, a més a més, doncs, hi ha seus de la seva fundació. Però tenim a Lleida un enorme patrimoni d'homes i de dones que encara no han passat la frontera de la Panadella amb suficiència, i que, en canvi, mereixen aquesta promoció. Com que l'Administració no acaba de sortir-se'n, no estaria de més que les persones privades que tenen sensibilitat i capacitat per fer-ho també ens donessin un cop de mà, no?

Finalment, què en pensa vostè, del mecenatge? Vostè no és un mecenes, és un col·leccionista, però segurament aquest país, que no té recursos suficients, és un país petit, amb una quantitat de persones també petites, molt industriós, molt treballador, certament, però segurament no acabarem generant mai prou recursos com per tenir un gran luxe cultural en els nostres espais públics, en els nostres carrers, i segurament necessitarem l'ajuda de les persones que tenen disponibilitat econòmica i sensibilitat per poder-ho fer. Què en creu, del mecenatge? No tant de la llei, perquè això em preocupa menys, sinó d'aquesta cultura d'homes i de dones que tenen recursos, que tenen sensibilitat, que tenen cultura i que podrien exercir i, en canvi, no s'exerceix el mecenatge respecte de la cultura.

I una altra pregunta –i acabo ja, senyora presidenta. Amb els mitjans de comunicació i l'art també crec que hi ha un gran divorci; segurament menys divorci que amb l'educació, però un gran divorci. Creu que els mitjans de comunicació, molt especialment els públics, tenen la delicadesa, o la sensibilitat, o el sentit del deure, de promocionar allò que és no només el consum cultural sinó fonamentalment la creació cultural?

I, finalment, una referència als toros. Jo comparteixo amb vostè que els toros són art, però el toro, el toro en ell mateix crec que és un art. Segurament és una de les creacions artístiques, després de la presidenta d'aquesta comissió, que Déu va saber fer millor. (*Rialles.*) Per què l'hem de matar, doncs? Jo crec que l'art, en fi, ha explicat i ha assolit les grans cotes quan ha explicat, efectivament, la compassió humana, la pietat, l'empatia, i crec que és en aquesta banda moral de l'art que hem de veure que els toros poden viure i poden ésser per a nosaltres tot un luxe visual, un luxe cinètic de moviment i tot un luxe de biodiversitat.

Moltes gràcies, senyor Vila Casas.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pané. L'any que ve el trobaré a faltar molt, a vostè. (*Rialles.*)

Senyor Antoni Vila Casas, ara té vostè la paraula. Pot contestar a les preguntes que li han fet.

El Sr. Antoni Vila Casas

Quant temps tinc?

La presidenta

Té uns deu minuts.

El Sr. Antoni Vila Casas

Bé.

La presidenta

Sí? (*Pausa.*) Molt bé.

El Sr. Antoni Vila Casas

Bé, contestarem una mica per ordre, encara que alguna cosa va lligada amb l'altra. Bé, m'ha parlat la senyora Vidal de..., vejam... Bé, primer m'ha comparat amb un humanista, un home de Renaixement... Home, he dit vuitanta anys, no quatre-cents, eh? O sigui que no, sóc un home actual, modern i dallò, però, bé...

Verdaderament, hi ha una cosa que..., em diu: «El col·leccionisme..., per què ve, el col·leccionisme?» Miri, el col·leccionisme jo diria que és una cosa que també s'està perdent, i s'està perdent perquè l'educació i la globalització del món treu la capacitat de col·leccionar. M'explicaré: igual que a nosaltres, quan anàvem a l'escola, una de les coses que ens deien, que jo no me'ls vaig arribar a aprendre mai, eren els reis *godos*, però tu els recordaves; igual que quan eres petit et donaven, a vegades, doncs, vint-i-cinc pessetes i anaves a l'estanc i et compraves un dallò de segells, i començaves a saber, moltes vegades, els països i monuments històrics pels segells que tu veies, eh?... doncs, tenies una educació que et portava a recordar i a col·leccionar coses. Jo vaig fer col·lecció de segells, vaig fer o he fet col·lecció de moltes coses, perquè m'estimulava aquest dallò... I, verdaderament, aquest tipus de col·lecció..., jo diria que la gent quan compra o quan fa col·leccionisme és perquè té una passió per col·leccionar. És a dir, jo no conec cap col·leccionista que compri els quadres per motius –algú també me n'ha parlat– econòmics i tot allò; no, els compra perquè li agraden i perquè hi sent passió i té un desig irrefrenable de comprar allò.

A mi em sap molt greu perquè ara..., o sigui, en el despatx que tinc el que em queda curt són els magatzems. Llavors, estic fent una cosa que de veritat que em sap greu, perquè quan tu has comprat una cosa sempre recordes a qui, com i en quines circumstàncies, però hi ha vegades que dius: «Aquesta tela o aquesta escultura mai la podré posar perquè no m'encaixa en el tipus de museu que jo vull fer.» Llavors, parlo amb l'artista i li dic: «Escolta, tu, hem de parlar, haig de venir al teu estudi...» I és clar, quan un diu: «Haig de venir al teu estudi», el «tio» ja fa les orelles i diu: «Bé, aquest em comprarà alguna cosa...» «Bé, sí, et compraré, però farem una mica, allò que feiem a la guerra, intercanvi, no? Així jo et donaré unes coses, tu me'n donaràs una altra que lluirà, eh?, i farem un capmàs i, bé, partirem diferències.» Bé, aleshores hi entra també..., o sigui, això vol molt temps, això requereix molt temps, dedicar-te a això i anar millorant el fons, que és una de les coses que s'ha de fer.

Una cosa que potser no sabeu, però, en cultura –perquè n'heu parlat molts–, quina cosa és prioritària? Vejam, jo crec que la cultura és molt important, però un govern, un país, també ha de prioritzar. Cultura o salut? Estat de benestar o salut? Ensenyança o cultura? La cultura es pot ficar dintre de l'ensenyança. Vejam, en cultura, el pressupost que teniu aquí, a Catalunya, a la conselleria de Cultura, és la mateixa quantitat que la conselleria de Salut es gasta en ansiolítics –no en ansiolítics i antidepressius, no; només en ansiolítics, eh? Home, verdadera-

ment, si t'ho mires des d'un ciutadà del país, difícilment –difícilment– pots demanar a la conselleria de Cultura que faci més esforços dels que fa, perquè a Cultura hi entren els xiquets aquells que fan les torres, hi entren els clubs de futbol d'allò..., hi entra tanta infinitat de coses, que crec que també s'hauria de seleccionar què és cultura i què és afició, eh? I les aficions..., jo, quan vaig muntar la fundació, vaig dir: «Mira, faré deu amics, que vénen de la indústria farmacèutica, que llavors estaven boiants i dallò...» I dir-los...: «Escolta, jo us faig socis d'honor i vosaltres cada any em doneu una quantitat i jo faré...» I em va dir un, em va dir: «Escolta, tu, quan et dones un gust demanes als amics que t'ho paguin o t'ho pagues tu?» Dic: «Home, miro de pagar-m'ho jo.» Diu: «Bé, doncs escolta'm, ja saps la resposta que et donaré: paga-t'ho tu.» I verdaderament és així, no?

O sigui, vejam, si verdaderament el país necessita coses necessàries, s'ha de donar prioritat a les necessàries, i la cultura moltes vegades es posa en l'última fila. Això no sé si és encertat o no, però és així, eh? Llavors, jo no sé si la Llei de mecenatge... Bé, després en parlarem perquè ja me n'han parlat més tard, també.

Jo he dit –jo he dit– que la cultura..., com estava? Bé, jo crec que els artistes verdaderament sí que viuen de fer les seves obres, en viuen. També és veritat que els artistes romàntics vivien..., bé, el Comadira es va suïcidar als vint-i-un anys perquè el Picasso..., ell trobava que venia millor que ell, eh?, i és un artista extraordinari, no? Els romàntics, si no vivien, doncs, feien coses com aquesta. Avui dia això no està de moda. Per què? Perquè hi han una sèrie de serveis que verdaderament eviten que la gent no pugui viure, però, verdaderament, viuen, si... –jo he dit una cosa...–, si verdaderament ells també es fan el seu màrqueting. El que no poden..., així com, per exemple, dintre del món de la farmàcia hi havia el fabricant, el majorista i el farmacèutic, que és el que despatxava, eh?, avui dia el majorista dels artistes ha desaparegut, i és el laboratori que ven directament al farmacèutic, i aviat serà el laboratori que vendrà per internet directament els productes al client. O sigui, el món evolucionaria; llavors, l'artista ha d'evolucionar, i l'artista que verdaderament viu bé és el que fa això. Ara, els altres van vivint.

M'han preguntat també per què faig artistes catalans. Per un problema de projecte econòmic. Jo no puc fer ni puc competir amb...; bé, no, no puc competir amb els museus, que hi han avui dia, importants aquí, que són el MNAC i el Macba. I, per cert, a Lleida tindran un dels museus més importants d'Espanya ara, que és el Sorigué. Aquest és un... Ara, amb ganes de fer-lo, li posen pegues, la qual cosa què vol dir? No sé qui m'ha preguntat, també, que per què no posar-se en contacte amb les administracions. Les administracions no t'ajuden, no perquè no vulguin, perquè a vegades no poden o perquè no és un tema prioritari.

Jo, quan vaig fer Can Mario, el museu d'escultura, a mi em van oferir: «Mira...» Perquè es volien fer allà uns apartaments, uns *lofts*. Diu: «–Mira, si et quedes Can Mario i ho conserves com el que representa, que ha sigut un edifici emblemàtic per a Palafrugell, et donem Can Mario perquè hi facis el museu, et donem

aquest terreny perquè hi facis un pàrquing, et donem aquesta llenca perquè hi facis unes cases, i aquí encara hi pots fer una oficina de quatre pisos. –Cony!– –bé, perdó, dic–, «però, i tot això m'ho donen...? –Sí, sí, sí; si fas el museu, tot això és un complex i hi va el paquet conjunt.» Bé, escolta'm... Bé, vam tenir una reunió amb l'alcalde, amb un regidor que era del teu partit, i va dir: «D'allò que t'ha dit l'alcalde, res de res, eh?» Diu: «Escolta'm, el museu sí. Del pàrquing, oblida-te'n; de les cases, escolta, per a això ja tenim un constructor que deixa..., bé, no sé si 3 per cent o no 3 per cent..., però ja tenim el constructor. Per descomptat que es van vendre els pisos, tots, abans d'edificar-se, eh? «I les oficines, de moment, no les farem.» Diu: «Ara, si vols el museu...» –i en aquell moment, doncs, bé, fa deu anys–, «150 milions de pessetes i de donar-te, res.» Bé, vaig posar els 150 milions de pessetes, eh? Però el bo no va ser que comprés el museu per 150 milions de pessetes, és que, quan van fer la urbanització de la plaça, que va ser caríssima, em deien: «Vostè és el que té el tant per cent més important d'ocupació del perímetre de la plaça, llavors ha de pagar el 48 per cent de la urbanització.» Dic: «Escolti, aquí té el museu, que l'hi regalo una altra vegada...» I al final, va ser..., vam arribar que cada dos anys regalo una escultura per als *rond-points* i es va acabar així.

Bé, doncs, catalans, perquè no tinc capacitat econòmica per comprar la pintura internacional. Però no la tinc jo i no la té el MNAC i no la tenen els museus de Catalunya, perquè no tenen pressupost per comprar-ho. Llavors, jo crec que la política del MNAC hauria hagut d'anar conjugada amb el Museu d'Art Modern de Catalunya, eh?; però això ha sigut una cosa que es va debatre molt i no ha sigut..., i ara ja està fet, ara s'ha de tenir..., doncs, es fa, no?

Que és endogàmic? Sí, el món de l'art és endogàmic –és endogàmic–, després, quan parlarem d'allò de Venècia, en parlare.

La presidenta

Hauria d'anar acabant.

El Sr. Antoni Vila Casas

D'acord. Vídeo i fotografia, de moda? Sí que estan de moda, eh?; estan de moda i arribaran. El que passa és que el que compres, amb el vídeo i la fotografia, és el certificat que un notari..., i una fotografia, però que et diu: «Aquesta és la número 3 de la seva fotografia que vostè ha comprat.» Dic: «–Home, i quantes en poden fer? –Vint-i-tres.» Bé, i si va un «tio» amb una foto i comença a fer fotos i dallò? Sí que, llavors, té el problema aquest de la..., que no saps mai si compres una obra d'art o compres un certificat notarial.

El mecenatge. Bé, del mecenatge ja n'hem parlat molt... Vejam, m'han preguntat què en penso del tema de Venècia, de la Biennal de Venècia. Bé, jo crec que és bo que hi assistim. El que no sé si és bo és el que s'escull. Vejam, sí que és bo, però..., la forma de fer-ho, perquè sempre, normalment, hi van els mateixos i això crec que és una limitació als artistes emergents, eh? Això

no sé qui ho fa però verdaderament penso que les coses van o haurien d'anar per aquí.

En què ens podrien ajudar? Diners, és molt difícil; després d'aquesta experiència que vaig tenir dels gustos, no n'he demanat més, imagini's el que em diria un polític si li demanés diners perquè jo pogués fer les meves tasques. O sigui que..., ara bé, si jo m'atrevis a demanar alguna cosa a les administracions seria una cosa que és el següent: en una fundació, per portar tot això que fem, es necessita molta gent. O sigui, a mi, verdaderament, la conservació dels edificis em costa diners, la compra d'obres i les activitats em costen diners, però el que em puja més és l'estructura humana, eh? Llavors, aquesta estructura humana..., en els moments en què verdaderament, ara, hi ha manca de llocs de treball, una de les coses que es podria fer és oferir a les fundacions becaris, eh?, que, a més, es formarien; que, després, una vegada formats, podrien quedar-se... Perquè sempre passa: tu agafes un becari i, si et va bé, no el deixes anar, perquè t'ha creat una dallò..., però que, verdaderament, durant un parell d'anys fossin finançats per alguna institució.

La Llei de mecenatge. Bé, la Llei del mecenatge..., escolti'm, als privats i a les empreses no té res a veure una cosa amb l'altra. Al privat la Llei del mecenatge l'afavoreix..., bé, avui dia, en el meu cas, gens; a les empreses les pot afavorir, perquè és una manera de descomptar dels beneficis una part que destinen a l'art, i això podria ser bo verdaderament per als artistes.

M'han preguntat... Bé, hi han dues coses que sempre surten en els programes electorals, i les dues coses m'atenyen. Una és la recerca, eh?; sempre es diu: «No, és que el país ha de tenir recerca...» Una recerca no s'improvisa, es necessiten vint-i-cinc anys. «Un país ha de tenir cultura.» Tampoc s'improvisa, hem de començar des de les escoles a formar a la cultura.

I m'han fet una pregunta de les escoles i de la universitat. Miri, a l'escola s'ha de fer cultura i crec que és on hi ha el que es pot fer amb més èxit. Els que van..., aquestes persones, a la universitat i tenen un títol, es torna una cultura elitista, una cultura que classifica, una cultura que veu cultura en allò modern i no veu cultura en allò antic; una persona ha d'estar a la moda si vol ser o que se'l reconegui dintre del món de la cultura. I després, desgraciadament, són els que decideixen si una cosa és bona o és dolenta.

I allò del gravat..., és un art que s'està perdent, desgraciadament. Hi han bons gravadors, però verdaderament és molt difícil vendre gravats; ho fa algun artista, ho fa, però ja és un artista consagrat. Però de gravador, com a ofici, verdaderament cada vegada n'hi ha menys.

I, sí, el que jo demanaria és que..., demanaria, que és una cosa que verdaderament també se n'ha parlat aquí, en allò en què ens podria afavorir, a l'art, l'Administració és que els diaris tenen poc paper, cada vegada surten menys cròniques, però les televisions públiques sí que podrien fer programes culturals verdaderament ensenyant el que és cultura. TV3 i Canal 33 ho fan bastant, eh? Però estaria bé un programa de cultura que fos fix

i que tingués una durada no de quinze o vint minuts, o no..., més extens, i explicant una mica el dallò.

I, per últim, han preguntat si fem més coses, o si fem simposis o dallò per a algun tema més científic o més dallò... Escolti'm, no podem fer més. Amb el que fem en tenim prou i tenim mancances. I quant a la dallò territorial..., sí, sí que ho tenim en compte. Nosaltres un dels que vam escollir..., sempre és un artista del fons, però el Cristòfol, que va ser premi de pintura de la nostra... Ai, Cristòfol, perdó. El Gregorio Iglesias va fer una exposició aquí, va tenir èxit i el vam portar a París. O sigui que..., i era de Lleida eh? I, bé, també hem fet una exposició del Cristòfol, recuperant també la seva figura, a Torroella, que és una escultura.

I jo no sé què més els puc dir, perquè...

La presidenta

Doncs molt bé, moltes gràcies.

El Sr. Antoni Vila Casas.

...m'han fet tantes preguntes que només en recordo la meitat.

La presidenta

Sí. Han fet moltes preguntes, perquè la seva exposició ha estat molt interessant.

El Sr. Antoni Vila Casas

No, no...

La presidenta

I li agraïm, també, tota..., tots els llibres i guies que ens ha portat, que ho mirarem, doncs, amb molt de plaer.

El Sr. Antoni Vila Casas

D'acord.

La presidenta

Moltes gràcies.

El Sr. Antoni Vila Casas

Molt bé, gràcies a vostès.

La presidenta

La... Continuem, eh? (*Veus de fons.*)

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i un minut i es reprèn a tres quarts de dotze i un minut.

La presidenta

Seguim, doncs, amb aquesta comissió.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

Primer de tot, d'acord amb l'article 46.4, proposem ampliar l'ordre del dia d'aquesta comissió per incloure l'elaboració del dictamen del Projecte de Llei de l'aranès. D'acord? (*Pausa.*) Molt bé.

Doncs, per elaborar el dictamen del Projecte de Llei de l'aranès, de conformitat amb l'article 109 del Reglament del Parlament, la proposta de votació per a l'elaboració d'aquest dictamen, doncs, aniria de la següent manera. En primer lloc... (*Veus de fons.*)

Quina dificultat hi ha per votar-ho ara? Quin inconvenient hi ha?

La Sra. Vidal i Huguet

Doncs, senyora presidenta, que arribin companys del grup.

La presidenta

És que és precisament el que jo deia fa molta estona, per això hem fet una pausa, eh?, llarga, perquè vostès poguessin cridar...

La Sra. Vidal i Huguet

Sí, sí, no, no, vostè té tota la raó. I la comissió començava a les deu i, per tant, els diputats no hi són. Disculpi.

La Sra. De Rivera i Pla

I per què no continuem amb l'ordre del dia que hi havia? No ho sé... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Com? Sí. No, no, si no hi ha cap problema, el que passa és que simplement em lamento que deu haver-hi hagut un malentès, perquè tota aquesta pausa que s'ha fet ha estat, doncs, tenint en compte que pensàvem votar en primer lloc aquest punt, eh? Per això hem fet la pausa, per això jo insistia si vostès tenien ja tots els diputats aquí. Això no és possible? (*Pausa.*) Doncs, no hi ha cap problema.

————— **Sol·licituds de sessió informativa**

acumulades relatives als ajuts atorgats a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president (tram. 354-00334/08 a 354-00342/08)

Continuem amb l'ordre del dia i votem, per tant, els punts número 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10, eh? Abans hem parlat amb la diputada Carmen de Rivera i m'ha dit que sí, que evidentment podríem fer aquesta votació conjunta, amb una sola defensa. Per tant, té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, senyora presidenta. Ciutadans pidió que la comparecència..., todas estas comparecencias del señor

Carod-Rovira, el señor Joan Saura, el *conseller* Joan Saura, el *conseller* Ausàs, Juan Manuel Tresserras, Josep Huguet, Francesc Baltasar i Albesa, Antoni Castells Oliveres, Ernest Maragall i Mira y Carme Capdevila i Palau, por la sencilla razón de que hemos tenido noticias y conocimiento de que el entramado de entidades y empresas asociadas a Eliseu Climent, presidente de la entidad Acció Cultural del País Valencià, ha recibido más de 17 millones de euros procedentes de esta comunidad autónoma, del Govern de Catalunya en los últimos cinco años.

Parece ser que este entramado de asociaciones ha recibido subvenciones de diez de las quince *conselleries* catalanas. Las últimas subvenciones constan y vienen especificadas en el *Diari Oficial de la Generalitat* del día 13 de mayo del 2010 y ascienden a 697.507 euros, entregadas para, si me lo permiten, por parte de la conselleria de Cultura, «la campanya de difusió de la cultura catalana al País Valencià per al 2009 i despeses de funcionament i manteniment de l'entitat». Otra: 80.000 euros a Edicions del País Valencià, para digitalización del fondo documental del semanario *El Temps*. De Cultura, también para Edicions del País Valencià, SA, que es el editor de esta revista, este semanario o esta revista, *El Temps*, 48.590 euros. A la Fundació Escola Valenciana, 70.000 euros. Solo del año 2009, porque estamos hablando de las subvenciones otorgadas en el año 2009. Y, por último, también por lo que respecta a la *conselleria* de Cultura, 3.000 euros con la finalidad, y que lo establece textualmente, del «projecte per donar a conèixer la cultura popular valenciana a Barcelona: danses, tallers d'esport i música».

Yo creo que francamente..., creo que sería conveniente e interesante la comparecencia de los titulares de las distintas *conselleries* de las que se ha pedido la comparecencia para que dieran explicaciones de la motivación —la motivación—, la finalidad, si se ha controlado si se ha destinado a las finalidades previstas y por las que se han otorgado estas subvenciones —no digo las de este último año, evidentemente, pero de los últimos años—, dada la gran cantidad de dinero que ha ido a parar de Cataluña a estas entidades. Que, no lo olvidemos, el señor Eliseu Climent, empresario discutido que ha aparecido también, como mínimo, resonando su nombre, ya no vamos a decir implicado, pero resonando su nombre, en la trama Pretoria. Que, además, yo no sé..., es un seguidor también, estamos viendo estos días que hay mucha gente seguidora, este señor también es un seguidor, porque también consiguió que de los ayuntamientos catalanes, de entidades de derecho público, como el Colegio Oficial de Periodistas, o de la diputación se le diera, se consiguieran los 300.000 euros para pagar una multa que le había impuesto la Generalitat valenciana por el tema de la emisión de la señal de TV3 en el País Valencià.

Yo no entiendo esta sobreprotección a este grupo y a estas entidades del señor Eliseu Climent. Ni Ciutadans, creo, ni la mayoría de los catalanes, que están viendo en estos momentos de crisis como se recorta y que la *conselleria* de Benestar no tiene un duro, y de repente vemos que de la *conselleria* de Benestar se entregan 23.000 euros también; que del Departament de Medi

Ambient i Habitatge hay 180.000 euros para promoción y difusión de la lengua, de la cultura y la historia catalana.

Respecto al semanario *El Temps*, que forma parte de este grupo o entramado de empresas asociadas a Acció Cultural del País Valencià, tenemos que entre el año 2003 y el 2007 se le han entregado 2.734.000 euros, cuando es un semanario del que se desconoce su difusión real, porque ni siquiera está sometido a los datos de la OJD.

Por lo tanto, yo les pido el voto para la comparecencia de..., para que sencillamente vengan los *consellers* y responsables de estas *conselleries* y expliquen el criterio y el seguimiento, sobre todo el seguimiento, efectuado de estos dineros que se han dado.

Muchas gracias.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Ara per al posicionament, doncs, donarem la paraula als portaveus dels grups parlamentaris. I el primer torn és el del PP, el senyor Rafa López. (*Veus de fons.*)

Bé, la lletrada em comenta que ha d'anar de petit a gran, no sé per quin motiu, i que té la paraula el portaveu del PP, el senyor Rafa López. A mi m'és completament igual quin ordre seguim. (*Remor de veus.*)

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. De totes formes, faig notar al senyor president, i a la lletrada també...

El vicepresident

Un moment, un moment, senyor portaveu, un segon –un segon.

El Sr. López i Rueda

...que sempre s'ha fet de gran a petit en aquesta comissió des de fa dues legislatures. Sempre.

El vicepresident

Un segon? (*Pausa.*) Bé, si els sembla bé, ho faríem com sempre, a mi m'han dit que anéssim de petit a gran, doncs... Bé, avui aquesta comissió... (*Rialles.*) Bé, si els sembla bé, seguirem fent-ho de gran a petit i donarem la paraula a la portaveu del grup parlamentari majoritari, de Convergència i Unió, que és la il·lustre Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Realment avui aquesta comissió..., francament, quan llegirem el diari de sessions no sé pas com ho podrem llegir tot plegat. Però, en fi, sí, per posicionar-nos. La veritat és que no entenem massa bé, és a dir, per què hi ha hagut allò, el bloc de totes les sol·licituds de compareixença alhora, perquè no totes tampoc fan referència a Acció Cultural del País Valencià i, per tant, les inversions que hi pugui fer el Govern.

En tot cas, el posicionament també, doncs, en bloc del grup parlamentari serà de no donar-hi suport. Sobretot també, senyora De Rivera, perquè la realitat de Catalunya i la realitat del País Valencià respecte de la cultura catalana és molt diferent. És a dir, si no fos el Govern de la Generalitat qui realment donés suport al manteniment de la cultura catalana al País Valencià, realment les institucions i les administracions, i sobretot la màxima institució del Govern del País Valencià, realment –realment– diria que no tenen, allò, cap mena de voluntat de la seva supervivència.

És absolutament admirable la tasca que fa Acció Cultural del País Valencià i és absolutament lloable i admirable la tasca del seu president, del senyor Eliseu Climent i de tot el seu equip. I, per tant, mentre la realitat d'allà sigui la d'anorrear una llengua i una cultura, doncs, evidentment, allò, per la unitat dels Països Catalans, serà Catalunya qui haurà de fer-hi inversions culturals.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Carme Vidal. Ara passarem el torn, que em consta que els grups que donen suport al Govern parlaran de forma conjunta..., donarem la paraula a la seva portaveu, la il·lustre diputada Marina Llansana. Quan vulgui.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Senyora De Rivera, d'entrada, no n'hi ha cap, vostès aquí veuen moltes pel·lícules. Estan parlant d'un conjunt d'entitats que es presenten a unes convocatòries públiques, d'uns ajuts públics amb unes bases i unes condicions públiques, que es presenten a aquests ajuts, se'ls concedeixen uns diners i el resultat d'aquests ajuts són públics i estan penjats a internet i tothom hi pot accedir. No hi ha cap entramat enlloc. Escolti, el setmanari *El Temps* rep subvenció per al seu procés de digitalització, perquè hi ha una convocatòria d'ajuts de la Secretaria de Mitjans de Comunicació del Govern perquè s'hi presentin totes aquelles publicacions periòdiques de suport paper i se les ajuda a fer el pas al digital. S'ajuda el setmanari *El Temps*, com totes les altres que compleixen els requisits.

Si vostès no hi estan d'acord, escolti, és molt fàcil, o no tan fàcil, però, en tot cas, el procediment és: es presenten a unes eleccions, guanyen majoria suficient per governar i, un cop siguin al Govern, canvien els requisits dels ajuts públics per ajudar les entitats i els mitjans de comunicació. Però, mentrestant, entendrà que..., al darrere, evidentment, de les convocatòries d'ajuts, com no podria ser d'altra manera, hi ha voluntats polítiques; és públic i transparent, que això és el que podria exigir l'oposició al Govern, en aquest cas. Per tant, no hi ha ni cap entramat, ni res a amagar.

Votarem en contra de les sol·licituds per això que he exposat, però sobretot perquè el senyor Domingo, en qualitat de diputat, ja ha sol·licitat al Govern tots els expedients de subvencions a aquestes entitats des de l'any 2006 al 2010. I com que tot és públic i transparent i no hi ha res a amagar, el Govern donarà, si no ho ha

fet ja, al senyor Domingo tots aquests expedients de tots aquests ajuts des del 2006 al 2010.

Per tant, les sol·licituds de compareixença són irrellevants, tenint en compte això que acabo d'explicar.

Per això hi votarem en contra.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Marina Llansana. I ara és el torn, doncs, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Donem la paraula al seu portaveu, l'il·lustre diputat Rafael López. Quan vulgui.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Nosaltres votarem a favor de totes les sol·licituds de compareixença que ha presentat el Grup Mixt, concretament, doncs, de totes aquelles sol·licituds que demanen les ajudes a Acció Cultural del País Valencià i a les entitats vinculades al seu president, el senyor Eliseu Climent.

Algú ho ha dit abans, i des dels grups que donen suport al Govern han dit que això han estat convocatòries públiques. El que passa és que costa, senyora Llansana, costa molt d'entendre com pot ser que una entitat rebi subvencions de cadascuna, de totes i cadascuna –totes i cadascuna–, de les conselleries. S'ha de tenir molta sort o fer les coses molt bé. Perquè hi han moltes entitats d'aquest país que no les reben, que no aconsegueixen ni les pròpies. És a dir, quan des d'Interior, Medi Ambient, Acció Social, s'estan..., Medi Ambient!, es dona subvenció a una entitat cultural des de Medi Ambient. No estem davant d'una convocatòria..., sí!, una convocatòria pública i oberta, perquè per a vostès és pública i oberta, no tenen cap tipus de, com diríem en castellà, *reparo* a reconèixer que li donen diners a aquest senyor, 18 milions en total en les dues darreres legislatures. És a dir, ser independentista a Catalunya o a València és un *chollo*, perquè et donen, et regalen 18 milions d'euros. Està molt bé, això està molt bé. Altres entitats s'ho han de treballar encara més, a Catalunya.

I vostè ha dit una cosa que és molt raonable, diu: «Vostès es presenten a les eleccions, les guanyen i canvien.» Jo li faig la mateixa recomanació: presentin-se vostès a les eleccions valencianes, les guanyen i canvien la realitat del País Valencià. Però no vinguin a aquest Parlament a donar lliçons als valencians i les valencianes, que han escollit per majoria absoluta el seu Govern, de què han de fer. I sobretot no subvencionin amb diners públics dels catalans l'oposició a la Generalitat Valenciana. Això és el que estan fent –això és el que estan fent–, perquè vostès subvencionen l'oposició a la comunitat valenciana i subvencionen des de fa molt temps la desafecció política amb Espanya. Vostès l'estan subvencionant i l'estan promocionant.

Per tant, nosaltres votarem a favor de les propostes de compareixença que ens ha presentat el Grup Mixt.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Rafael López. Doncs, si els sembla bé, passariem a la votació. (*La Sra. De Rivera i Pla demana per parlar.*) Un segon, la senyora...

La Sra. De Rivera i Pla

President, m'agradaria per fer una rèplica. Bé, més que res per contestar a totes aquestes... (*remor de veus*), puc demanar per contradiccions...

El vicepresident

Senyora De Rivera, pel que marca la normativa de la comissió, em sembla que no té dret a tenir una rèplica...

La Sra. De Rivera i Pla

No per una rèplica, però, bé, per contestar, perquè jo he demanat setze compareixences. Penso que ja que tenim tanta pressa i que jo he ajustat totes les compareixences i les peticions de compareixença..., les he deixat en una, em semblaria de cortesia pels companys que em deixessin contestar. Si no és així... I penso que hi han contradiccions de les mateixes contestacions dels companys.

El vicepresident

Senyora De Rivera, si li sembla, com que això no estava previst, jo crec que ja vostè ha acceptat que les ajuntéssim totes deu de cop i hem guanyat temps, jo crec que el fet..., tingui o no tingui dret a fer una rèplica, li donem un minutet perquè vostè faci el comentari que cregui oportú.

Gràcies.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president Morell. A veure... (*Veus de fons. L'oradora riu.*) A veure..., yo quería decir nada más que a mí el que este señor, Eliseu Climent, esté considerado un prohombre..., desgraciadamente hemos visto, o sea, estamos viendo en la sala de aquí al lado qué ha pasado con el prohombre Millet. Y ese señor, al final, es otro seguidor como Millet. (*Remor de veus.*) Espero –espero, espero– que dentro de años no nos tengan que sacar... –perdonad, ¿callan o...?–, no nos tengan que sacar el boletín del Parlament, el *diari oficial* con nuestras contestaciones como pasó el otro día con la Sindicatura de Cuentas. Uno.

Dos, señora Llansana –señora Llansana–, lecciones de ganar las elecciones y cómo se ganan no hace falta que nos las dé. Yo le recomendaría lo que se ha dicho aquí: váyanse ustedes al País Valenciano y las ganan allí, a ver si se comen algo, pero no con el dinero de los catalanes, que hace falta aquí –hace falta aquí.

Y gracias por no...

El vicepresident

Senyora Carmen de Rivera, li hem donat un minutet, ja l'hi hem donat, no ens imaginàvem que era per fer aquests comentaris, però en tot cas...

La Sra. De Rivera i Pla

¿No? Pues se lo podían imaginar, señor presidente. (*Remor de veus.*)

El vicepresident

Bé. Si els sembla bé –si els sembla bé–, sense abusar de la benevolència d'aquesta presidència, entrariem a les votacions perquè em sembla que és el que en aquest moment ens toca. Per tant, recordar a les senyores i senyors diputats que votem des del punt 2, la sol·licitud de sessió informativa fins al punt 10, i els votarem en bloc.

Vots a favor d'aquestes sol·licituds de sessions informatives?

Vots en contra?

Abstencions?

Bé, doncs, 2 vots a favor i 16 vots en contra i cap abstenció. Per tant, no prosperen aquestes sol·licituds de sessions informatives.

Sol·licitud de sessió informativa

amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre les conseqüències de les retallades pressupostàries en el seu departament (tram. 354-00351/08) (retirada)

Ara passariem al punt número 11 de l'ordre del dia, que també és una sol·licitud de sessió informativa, a la Comissió de Política Cultural, amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre les conseqüències de les retallades pressupostàries en el seu departament. I aquesta sol·licitud està demanada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per tant, donem la paraula a la seva portaveu, la senyora Carme Vidal, perquè defensi aquesta sol·licitud. Quan vulgui.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Abans de parlar d'aquesta sol·licitud de compareixença del conseller de Cultura, m'agradaria deixar constància, perquè quedés davant dels senyors diputats i també perquè en quedés constància al diari de sessions, de com considerem de desafortunada la comparació del senyor Millet amb el senyor Eliseu Climent, molt desafortunada. No seré jo, senyora De Rivera, qui li diré que es retracti i que, per tant, digui que retira aquesta seva comparació, però, francament, ho hem trobat molt, molt, molt desagradable i molt desafortunat.

Dit això, com que en la darrera sessió, en la darrera compareixença del conseller Tresserras, ell a petició pròpia va demanar de cap al final de les comissions, del període de sessions, de venir a fer balanç de legislatura, doncs, entenem que ja no cal aquesta sol·licitud de compareixença per parlar dels pressupostos, perquè tindrem en la seva compareixença, que, segons informa la Mesa, serà segurament el dimecres dia 21 d'aquest mes... –del mes de juliol, perdó–, doncs, de fer-ho allà. Per tant, quedaria retirada.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Molt bé, senyora Carme Vidal.

Sol·licitud de compareixença

d'Andreu Lascorz, president de l'Associació de Relacions Culturals Catalunya-Israel, perquè informi sobre les activitats que l'entitat realitza en pro de les relacions d'ambdós països (tram. 356-00800/08)

Doncs, com que es retira aquesta sol·licitud, passariem al punt número 12 de l'ordre del dia, que és una altra sol·licitud de compareixença, en aquest cas del senyor Andreu Lascorz, president de l'Associació de Relacions Culturals Catalunya-Israel, davant la Comissió de Política Cultural, perquè informi sobre les activitats que l'entitat realitza en pro de les relacions d'ambdós països. Per tant, com que és una proposta que ha presentat el senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, li donem la paraula perquè la defensi.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Vostès saben que la relació entre Catalunya i Israel a nivell polític i també a nivell cultural ha estat molt profunda en tota la història del nostre país. Vostès saben també els esdeveniments polítics moltes vegades no han deixat veure aquesta relació profunda que existeix entre Catalunya i Israel. I vostès saben la importància que té Catalunya dintre de Sefarad per a l'imaginari col·lectiu dels jueus d'arreu del món per la configuració també de la seva pròpia història i de la seva pròpia cultura. També saben dels esforços que s'estan fent a moltes ciutats de Catalunya per recuperar la història, la memòria històrica, i també la memòria del pas dels jueus per casa nostra. Parlem de Girona, parlem de Barcelona, parlem també de Tarragona. Lleida s'ha convertit, per exemple..., la província de Lleida s'ha convertit en el segon destí més important d'Espanya per al turisme israelià.

És a dir que les relacions profundes que existeixen entre Catalunya i Israel són conegudes a nivell cultural, i, per tant, considerem important, sobretot en aquestes dates on els trasbalsaments polítics moltes vegades no ens deixen..., on els arbres no ens deixen veure el bosc, la importància que ens expliquin quines són aquestes relacions aquells que les estan construint, aquells que estan construint ponts i lligams entre les dues cultures, sobretot per l'admiració que desperta Catalunya a Israel i sobretot també per les relacions que s'estan construint a nivell cultural entre Catalunya i l'Estat d'Israel.

Per tant, ens semblaria interessant i positiu que en aquesta comissió es coneguessin els detalls de les relacions entre ambdós països.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Rafael López. I ara donaríem el torn a la portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

gència i Unió, perquè es posicioni en aquesta sol·licitud. Quan vulgui.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Agrairíem que el calendari ho permetés, nosaltres donarem suport a aquesta sol·licitud de compareixença, i, doncs, esperem que sigui possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Carme Vidal. I ara és el torn..., en nom dels grups que donen suport al Govern, intervindrà, doncs, com a portaveu, el senyor Josep Maria Balcells. Quan vulgui.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, president. Nosaltres, d'entrada, hem de dir que compartim les raons i la valoració que fa el diputat del Partit Popular a l'hora de demanar aquesta compareixença. Ens sembla que és veritat que hi ha hagut unes relacions històriques entre Israel i Catalunya i que hi continuen existint i que és positiu saber i conèixer l'estat actual d'aquestes relacions.

També és veritat, tanmateix, que, atesa la situació del territori amb el conflicte actual i amb la sensibilitat que hi ha, considerem que probablement aquesta compareixença en bona lògica s'hauria de completar amb alguna altra compareixença també que pogués ajudar-nos a veure les relacions que Catalunya té amb altres col·lectius d'aquest mateix indret o territori, doncs, que considerem que hi té relació Catalunya, com pot ser el món palestí, que està ben lligat amb el món d'Israel.

Ens agradaria completar-ho d'aquesta manera. Per tant, atès que el calendari legislatiu ens fa pràcticament inviables aquestes compareixences, tant l'una com l'altra, com la que volíem completar, nosaltres no hi votariem en contra, però sí que ens hi abstindríem, perquè ens sembla que no es donen ara les condicions per poder materialitzar aquesta compareixença.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Josep Maria Balcells. I ara és el torn del Grup Mixt, i té la paraula la seva portaveu, la diputada Carme de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Per anunciar el meu vot a favor.

El vicepresident

Moltes gràcies.

Doncs, si els sembla bé, passariem a la votació d'aquesta sol·licitud de compareixença.

Per tant, vots a favor d'aquesta sol·licitud?

Vots en contra d'aquesta sol·licitud de compareixença?

Abstencions?

D'acord. Per tant, 11 abstencions i 8 vots favorables; per tant, s'aprova aquesta sol·licitud de compareixença.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (nomenament de la ponència) (tram. 200-00092/08)

Si els sembla bé, passariem al punt 13 de l'ordre del dia, que fa referència al Projecte de llei de modificació de la Llei 11/2007, d'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I el que concretament aquí hem de fer és nomenar, si s'escau, la ponència.

Per tant, jo crec que cada grup parlamentari ens hauria de dir quin és el ponent que nomena el seu grup parlamentari per a aquesta ponència.

Per tant, té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la ponent serà la diputada Joana Ortega.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies. Ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, senyor Josep Maria Balcells, si ens vol indicar quin serà el ponent de vostès per a aquesta llei?

El Sr. Balcells Gené

El senyor Francesc Boya.

El vicepresident

Parlem de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals...

El Sr. Balcells Gené

El senyor Joan Ferran.

El vicepresident

Moltes gràcies. *(Rialles.)*

El Sr. Balcells Gené

Demano disculpes per l'equivoc.

El vicepresident

Cap problema, senyor Balcells, coses del directe. Ara donariem pas al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i a la seva portaveu, la Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Per part d'Esquerra, el senyor Carmel Mòdol.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyora Marina Llansana. I ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular i del seu portaveu, el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. El senyor Santi Rodríguez.

El vicepresident

Moltes gràcies. I ara el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i el senyor Francesc Pané, que actua com a portaveu, si ens volen dir quin és el ponent...

El Sr. Pané Sans

La senyora, president, Dolors Camats i Luis.

El vicepresident

Moltes gràcies. I ara el Grup Mixt.

La Sra. De Rivera i Pla

El senyor Albert Rivera.

El vicepresident

Moltes gràcies.

La portaveu de Convergència i Unió em demana la paraula, per quin motiu?

———— Alteració de l'ordre del dia

La Sra. Vidal i Huguet

No, senyor president, si hem acabat aquest punt, jo el que voldria demanar, si la resta de grups no hi tenen cap inconvenient, i per problemes d'agenda de la diputada que ha de defensar aquesta proposta de resolució, és si el següent punt de l'ordre del dia podria ser el punt número 17.

El vicepresident

Bé, entenent, doncs, que el punt 13 ja està acordat, i ara, si cap diputada o diputat, que ara ja entràrem a les propostes de resolució, no hi té cap inconvenient, en lloc de començar per la proposta número 14 començaríem per la 17, si no hi tenen vostès cap inconvenient.

Podem accedir a aquesta petició? (*Pausa.*)

Proposta de resolució

sobre la cessió gratuïta d'unes instal·lacions esportives del Departament d'Educació al Consell Esportiu del Segrià (tram. 250-02603/08)

Doncs, sense perdre més temps, entràrem al punt número 17 de l'ordre del dia, que és una proposta de reso-

lució sobre la cessió gratuïta d'unes instal·lacions esportives del Departament d'Educació al Consell Esportiu del Segrià. I per tant, té la paraula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, en aquest cas, la diputada Marta Alòs. Quan vulgui.

La Sra. Alòs Lòpez

Bé, gràcies, president. Bé, el Consell Esportiu del Segrià és una societat molt activa i, com a conseqüència de les múltiples activitats, doncs, que fa, genera la necessitat d'utilitzar instal·lacions esportives. Com tothom ja sap la pràctica de l'esport comporta la utilització d'instal·lacions esportives. A Lleida hi ha algunes instal·lacions que depenen del Departament d'Educació, com és el cas d'alguns pavellons de l'Institut Joan Oró, el Samuel Gili i Gaya i també el Màrius Torres, que no estan operatius en horari lectiu i, per tant, no poden donar cobertura a les necessitats, doncs, de l'esport que fan des del Consell Esportiu del Segrià, que, a més, és sense ànim de lucre, no?

Bé, actualment i a causa de la crisi econòmica, el Consell Esportiu del Segrià pateix, com la resta de les associacions i entitats esportives, culturals, etcètera, la crisi. Per altra banda, el Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius de Catalunya cita l'Administració esportiva de la Generalitat per al compliment dels objectius esportius de les entitats. Actualment, el Departament d'Educació pretén cobrar al Consell Esportiu del Segrià per la cessió d'aquestes infraestructures i mentre tant els nois i noies han d'entrenar i desenvolupar les seves activitats esportives, doncs, fora d'aquestes instal·lacions i de l'horari lectiu, com he dit.

Bé, és un fet insòlit si tenim en compte que hi ha una escola concertada que gratuïtament cedeix les seves instal·lacions, doncs, per fer aquesta mena d'activitat, no?

Per tant, la proposta de resolució seria que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat, a través del departament corresponent, a cedir gratuïtament les seves instal·lacions esportives al Consell Esportiu del Segrià, que és sense ànim de lucre.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputada Marta Alòs. Ara és el torn del posicionament dels grups parlamentaris, i em consta que en nom dels tres grups que donen suport el Govern intervindrà, en aquest cas, com a portaveu, la diputada Marina Llansana. Quan vulgui.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. La diputada demana a aquest Parlament que faci una cosa que aquest Parlament no pot fer, el Parlament no pot dirimir aquesta qüestió, que és que una escola concertada cedeixi unes instal·lacions esportives. Hi ha un decret de l'any 2001 on es determina clarament que l'autorització de l'ús social d'una escola és competència del director del centre prèviament informat el consell escolar. És a dir, la cessió d'ús d'aquestes instal·lacions no és competència ni d'aquest Parlament ni del Govern de

la Generalitat. A més a més, el mateix decret explica que si l'activitat autoritzada comporta despeses per al centre docent, és la institució que utilitza les instal·lacions que ha de compensar aquestes despeses ocasionades.

Per tant, demanaríem que traslladés aquesta petició al mateix director del centre, que, acollint-se al Decret 218/2001, podrà fer cessió d'ús social de les seves instal·lacions a aquells que consideri oportuns.

És per això que votarem en contra d'aquesta proposta de resolució.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputada Marina Llansana. I ara donarem la paraula al Grup Parlamentari del Partit Popular i al seu portaveu, el diputat Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Nosaltres votarem a favor de la iniciativa.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor diputat. I ara el Grup Mixt, i té la paraula la seva portaveu Carme de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Votarem a favor de la iniciativa.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Molt bé, doncs. Si els sembla... (*La senyora Alòs Lòpez demana per parlar.*)

La Sra. Alòs Lòpez

No, no, és que la diputada Marina Llansana ha parlat d'escola concertada; no són escoles concertades, són escoles públiques. Està parlant de... (*Veus de fons.*) Eh? Sí, sí, però el Departament d'Educació, que pertany, doncs, a la Generalitat, pot fer la cessió d'ús gratuïta, tal com fa una altra escola, que aquesta sí que és concertada, eh? Per aclariments.

El vicepresident

Molt bé. (*La Sra. Llansana Rosich demana per parlar.*)
Deu segons, senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Sí, molt breument, president. Perdó per la confusió, no es tractava d'un centre concertat, sinó públic, però el decret al qual s'acull és exactament el mateix; per tant, la regulació és la mateixa. Si el centre de l'escola ho vol, no és pas el Govern qui ho impedeix. El director, la direcció del centre ho ha de decidir, prèviament informat el consell escolar. Aquest és el procediment, no entenem què hi pinta aquí la Comissió de Cultura, francament.

Gràcies.

El vicepresident

Bé, moltes gràcies pels comentaris, però, si els sembla bé, passàrem a la votació.

Vots a favor d'aquesta proposta de resolució?

Vots en contra d'aquesta proposta de resolució?

Bé, preguntarem si hi ha alguna abstenció, però no toca, perquè ja quadra, d'acord?

Per tant, doncs, no tira endavant, per 8 vots a favor i 11 vots en contra.

Proposta de resolució

sobre la realització d'una rèplica de les pintures romàniques de Santa Caterina i la instal·lació a l'absis d'origen de la catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell (Alt Urgell) (tram. 250-02538/08)

Passaríem al punt número 14 d'aquest ordre del dia, que és una proposta de resolució sobre la realització d'una rèplica de les pintures romàniques de Santa Caterina i la instal·lació de l'absis d'origen de la catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell, de l'Alt Urgell. Per tant, és una proposta que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, com bé m'indiquen, doncs, donarem la paraula al seu portaveu, a l'il·lustre diputat Albert Batalla. Quan vulgui.

El Sr. Batalla i Siscart

Moltes gràcies, senyor president. Molt bon dia a tothom. De fet, amb l'explicació del títol ja podríem passar a la votació, però m'allargaré una mica més perquè, en definitiva, val la pena fer un minut al voltant del que suposa aquesta petició.

La catedral de la Seu, com bé saben, és una de les grans joies romàniques que existeix al país, de fet, és l'única catedral romànica que existeix a Catalunya. Durant uns quants segles, a més a més, va tenir en una de les seves parts, en una capella lateral, les pintures, els murals de Santa Caterina. Aquestes pintures, en un moment determinat, van ser amagades darrere un retaule barroc i quan es va desmuntar el retaule barroc, va ressorgir de nou, vaja, aquesta pintura, que, en definitiva, forma part de la darrera part del romànic català. Van ser arrancades, van ser partides en tres parts i van ser venudes. En aquest cas, una es conserva al Museu Episcopal de Vic des de l'any 33; l'altra, des de l'any 2008, forma part de la col·lecció del Museu Nacional d'Art de Catalunya, i una altra, després de fer una excursió per tot el món, finalment va acabar adquirida per la Fundació Abegg, de Suïssa.

Amb motiu dels setanta-cinc anys del Museu Nacional d'Art de Catalunya, es va decidir, doncs, fer una exposició que fos a Barcelona i una exposició a Vic que ajuntés de nou aquestes tres peces de forma temporal. I, a més a més, això ha permès fer un estudi bastant aprofundit del significat de les tres peces i del valor artístic i també, vaja, social d'aquesta obra.

Realment s'hi han fet unes troballes molt interessants i ens semblava que, atès que la transcendència de la pintura és prou elevada i dels murals és prou elevada, valia la pena que poguéssim demanar, com ja ha fet altres vegades el Govern de la Generalitat, doncs, que es pogués fer aquesta rèplica que permetés ocupar altra vegada les pintures al seu lloc d'origen. Evidentment, una rèplica, perquè la propietat de les pintures i també la necessitat de garantir la seguretat i la conservació fan que sigui impossible retornar al seu lloc d'origen els originals, però sí que, en tot cas, una rèplica.

I, per tant, aquesta és la petició que fa el Grup Parlamentari de Convergència, esperant i desitjant que tots els grups hi estiguin d'acord pel valor artístic i arquitectònic que té i també, evidentment, per, vaja, la millora que suposaria per al conjunt catedralici de la catedral de la Seu, doncs, tenir aquestes pintures altra vegada al seu lloc d'origen.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies per l'exposició, diputat Albert Batalla. I ara, per saber si hi estan d'acord o no, donaríem la paraula als grups que donen suport al Govern, i actuarà com a portaveu de forma conjunta la il·lustre diputada Marina Llansana. Quan vulgui.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Compartim amb el senyor Batalla plenament el que ell deia sobre el valor d'aquesta obra. Ell ja ho ha explicat, però em sembla que val la pena remarcar-ho, que es va poder visitar una exposició al Museu Nacional d'Art de Catalunya des del desembre de l'any passat fins al febrer d'aquest 2010, una exposició molt potent justament sobre aquestes obres, que ara mateix aquesta exposició està al Museu Episcopal de Vic, que es va fer en el marc dels setanta-cinquè aniversari del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Per tant, hi ha hagut una posada en valor d'aquestes obres i coincidim plenament en la importància del conjunt artístic.

Ara bé, també deu saber el senyor Batalla, i aquí en aquesta comissió ja ens n'hem lamentat prou, que els pressupostos són limitats i el pressupost del Departament de Cultura no és el que desitjaríem tots els diputats d'aquesta comissió que fos, i, per tant, es veu obligat a optimitzar els recursos econòmics destinats a la conservació del patrimoni català. Hi ha moltes obres, malauradament, que han perdut per vicissituds de la història el seu lloc d'origen i el Govern de la Generalitat es troba davant del dilema d'haver d'invertir diners o bé a fer rèpliques, a fer còpies d'obres que ja es conserven bé, o directament a invertir en la conservació de patrimoni que s'està degradant. Nosaltres creiem, els grups que donem suport al Govern, que la prioritat en un moment de limitacions de pressupost és conservar les obres originals, invertir a vetllar perquè el patrimoni que encara tenim a casa nostra no es malmeti, i, per tant, la restauració i conservació d'aquest patrimoni més que no pas invertir en rèpliques, en còpies de patrimoni que ja està prou ben conservat.

Per tant, malauradament, tot i que compartim la filosofia d'aquesta proposta de resolució, les circumstàncies i el context de crisi ens fan, en un exercici de pragmatisme, votar en contra d'aquesta proposta de resolució.

El vicepresident

Gràcies, diputada Llansana. I ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular i el seu portaveu, el diputat Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. La senyora Llansana diu una cosa que és veritat: el pressupost de cultura d'aquest Govern no és el que els diputats d'aquesta comissió voldríem, però és el que el Govern, al qual els diputats del tripartit d'aquesta comissió recolzen, vol. Amb la qual cosa estem en les mateixes: nosaltres amb la filosofia hi estem absolutament d'acord, per tant, donarem el nostre suport a la iniciativa.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor López. I ara és el torn, doncs, del Grup Mixt... –perdó; no, perquè Iniciativa ha anat junt–, del Grup Mixt i de la seva portaveu, la diputada Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Apoyaremos la iniciativa.

Gracias.

El vicepresident

Molt bé. Doncs, si els sembla bé, passarem a la votació.

Vots favorables a aquesta proposta de resolució de la Seu d'Urgell?

Vots contraris a aquesta proposta de resolució?

Onze, i per tant, no hi ha cap abstenció. Per tant, no prospera aquesta proposta de resolució per 8 vots a favor i 11 vots contraris.

Proposta de resolució

sobre el centenari del naixement de Màrius Torres (tram. 250-02569/08)

Passaríem, doncs, al punt número 15, que és una proposta de resolució sobre el centenari del naixement de Màrius Torres. I aquesta proposta l'han presentat el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I per defensar aquesta proposta –no em fan cap senyal– la presentarà el representant, l'il·lustre diputat senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Disculpi, president. Efectivament, aquest any s'escau el centenari de la naixença del poeta lleidatà Màrius Torres i, atès que la ciutat de Lleida i en general l'entorn demogràfic de Lleida ha organitzat, organitza, celebra, i encara celebrarà, perquè l'any no s'ha acabat, diverses activitats d'homenatge, però sobretot de divulgació, de difusió de l'obra d'aquest poeta, entenem, els grups que donem suport al Govern, que el Govern de la Generalitat, l'executiu, també el mateix Parlament, no podien restar al marge d'aquest centenari i, per tant, de coorganització d'activitats per a la difusió de l'obra i de la persona. Perquè la persona també té molt d'interès històric, de Màrius Torres, però molt especialment la seva obra.

En efecte, Màrius Torres és un poeta extraordinari, no és pas amor de compatrici per la qual cosa dic que és un poeta extraordinari, sinó perquè crec que la crítica literària, doncs, ha reconegut la vàlua enorme de la seva poesia, poca poesia, perquè va morir jove, però certament extraordinària. És, a la vegada, un poeta molt singular, precisament per ser lleidatà i també per les circumstàncies biogràfiques en les quals va viure i en les quals també va tenir la dissort de morir d'una manera..., doncs, en fi, de malaltia i excessivament jove. Per tant, és un poeta singular. Però és un poeta, essent singular i extraordinari, majorment desconegut del públic lector de Catalunya, de manera que, si l'executiu ho aprofita i el Parlament es fa ressò d'aquest centenari, podrem fer tots plegats que, conjuntament amb les institucions lleidatanes, la veu de Màrius Torres arribi segurament a força més intel·ligències i a força més cors de Catalunya que no hi arribaria sense aquesta voluntat i aquest desig.

Per tant, el que demanem és que, a través de la Institució de les Lletres Catalanes, l'executiu, doncs, se sumi a les activitats de difusió, bàsicament amb la publicació d'una antologia i d'una semblança del poeta en els llibres que ja per a centenaris té establerts precisament la Institució de les Lletres Catalanes.

Crec que és un honor que li podem fer a Màrius Torres i és un honor que ens fem als mateixos catalans i les mateixes catalanes que hem tingut en ell una referència poètica contemporània d'indubtable valor.

Jo espero que tots els grups donaran suport a aquest propòsit, crec que s'ho mereix Màrius Torres i la literatura catalana.

Gràcies, president.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputat Francesc Pané. Ara és el torn dels grups parlamentaris, i en primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I té la paraula la seva portaveu, la diputada Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Des de la sensibilitat de la poesia, però, a més a més, del fet de compartir la ciutat d'ideals, diputat Pané, que volíem bastir, és veritat i és de justícia recolzar aquesta seva proposta.

Però deixi'm que li digui que no és la primera; és a dir que iniciatives i propostes com aquesta ja les hem votades en aquesta mateixa comissió. Però també deixi'm que li digui una cosa: en el debat de pressupostos de l'any 2010, el nostre grup parlamentari en la projecció..., quan es debatia el pressupost de la Vicepresidència, nosaltres vam demanar també, doncs, que hi hagués una part del pressupost destinat al centenari de l'any Màrius Torres i, molt encertadament, el vicepresident va respondre que a través de l'Institut Ramon Llull, i això ho explico perquè es suma a allò que vostè demana avui, doncs, es faria una traducció al francès de l'obra de Màrius Torres, de tota la seva obra poètica. I així és tal com s'ha fet.

Vostè en aquesta proposta de resolució suma, a més a més, més projectes, i, per tant, aquí és específicament, doncs, fer que l'obra aparegui en els quaderns de centenaris de la Institució de les Lletres Catalanes. Siguin, per tant, sempre benvingudes totes aquelles propostes de resolució que serveixin, efectivament, també, tal com deia vostè, no només per fer un més que merescut reconeixement a tot el conjunt d'obra, perquè no es pot fer si no es fa també, en aquest cas, a l'home que l'ha fet possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputada Carme Vidal. I ara donem la paraula al senyor Rafael López en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Quan vulgui.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Nosaltres donarem suport a la iniciativa que han presentat els grups del tripartit.

Abans..., estava pensant ara, tot just, que, de fet, la primera intervenció que hem tingut avui, que era d'una persona que venia des de l'àmbit científic i que havia dedicat una bona part de la seva vida a l'art i a la cultura, doncs, de Màrius Torres també podríem dir el mateix. I ara estava pensant que hi ha un cert paral·lelisme en el sentit que tots saben que Màrius Torres es definia com el metge que feia versos. I, per tant, no està renyida aquesta passió científica amb una passió també literària.

Nosaltres hi donarem suport. És cert, va ser un gran poeta de la nostra literatura que va morir molt jove, també és cert. No només va morir molt jove, sinó que ja als vint-i-cinc anys va ingressar, doncs, per motius de tuberculosi i és on va fer la seva obra més important i la que tenim avui en dia. Per tant, nosaltres creiem que tenim un deute amb el poeta, amb la figura, amb l'home, amb l'escriptor, amb la seva obra, i donarem des del nostre grup suport a la iniciativa.

Gràcies.

El vicepresident

Molt bé, doncs, moltes gràcies.

Pel que hem sentit, podem comprovar que hi donem suport tots els grups... *(Pausa.)* Doncs, l'aprovaríem per assentiment.

Proposta de resolució

sobre la creació d'un pla de dinamització del sector cultural que comporti descomptes en l'adquisició de productes culturals (tram. 250-02585/08)

Passaríem al punt número 16, que és la Proposta de resolució sobre la creació d'un pla de dinamització del sector cultural que comporti descomptes en l'adquisició de productes culturals. És una proposta de resolució que ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, per tant, donarem la paraula al seu portaveu, el diputat Rafael López. Quan vulgui.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Vostès saben, i n'hem parlat durant tota aquesta comissió, que estem en una crisi econòmica que afecta, doncs, sobretot el consum intern. I si vostès miren les dades que tenim sobre la crisi, poden veure com el consum intern ha estat un dels que primer ha patit les conseqüències d'aquesta crisi i el que ha provocat que moltes empreses tanquin.

El consum..., en les retallades que es provoquen a les famílies normalment el primer que es retalla és allò que es considera menys imprescindible o no que es consideri menys imprescindible des del punt de vista subjectiu, sinó, doncs, que no sigui el primordial en el dia a dia. En aquest sentit, podem veure també un descens preocupant del consum cultural a casa nostra. Si fem mesures per revitalitzar l'economia i considerem, i n'hem parlat molt en aquesta comissió, que la cultura és una part important del nostre producte interior brut i és una part important de l'economia, també hem de fer mesures, hem de fer plans de xoc, aquests plans de xoc que es presenten en l'economia, també per recuperar el consum en el sector cultural.

En aquest sentit, doncs, proposem una iniciativa que ja ha estat aprovada a altres comunitats autònomes, com el País Basc, que és un pla de descompte per a consum cultural. Al País Basc o a Euskadi, com en vulguin dir, a la passada campanya de Nadal es va presentar el *bonus* cultural, que era un *bonus* que es podia adquirir per vint-i-cinc euros que et permetia comprar, consumir cultura per valor de quaranta. Això significava un descompte real de quinze euros que podria repercutir, doncs, a intentar que la crisi econòmica no passi factura al consum cultural, que ja és baix a casa nostra. I sempre que parlem dels pressupostos veiem com és més baix que a la resta de la mitjana europea. Compromís del Govern, un dels primers compromisos a la Comissió de Cultura quan vam iniciar la legislatura era augmentar el consum cultural dels catalans i les catalanes i arribar al 2 per cent del pressupost en l'àmbit cultural.

Per tant, nosaltres pensem que aquesta iniciativa, aquesta proposta és una iniciativa que s'emmarca..., primer, és oportuna perquè s'emmarca dintre la crisi; segon, és oportuna perquè s'emmarca dintre dels compromisos adquirits pel conseller de Cultura.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputat López. Ara és el torn dels grups parlamentaris i donarem la paraula a la portaveu de Convergència i Unió, la diputada Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. N'hem parlat aquí en compareixences amb el conseller de Cultura i és veritat el que diu el diputat López. És a dir, si realment, tal com sempre es pronuncia l'honorable conseller, fer que la cultura tingui el reconeixement de les polítiques socials, doncs, tal com ens afecta aquesta crisi, i també és cert que el baix consum cultural, és a dir, com els índexs de lectura d'aquest nostre país són baixíssims, ja sense comparar-los amb cap altra cultura, doncs... I és veritat que hi han iniciatives més que lloables, no?, com són allò, obrir els museus, per exemple, el diumenge a la tarda perquè la gent hi tingui molt més d'accés. Considerem que està bé qualsevol iniciativa que digui que això que beneficia els particulars i que, per tant, en la mesura també de les possibilitats i de la inversió pública, sigui possible, doncs, tot això que hi guanyarem.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident

Gràcies, diputada Carme Vidal. Ara és el torn dels grups que donen suport al Govern, i en nom de tots tres intervindrà com a portaveu la diputada Mila Arcarons. Quan vulgui.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, president. Volia recordar, amb relació a la proposta que plantejava el Grup del PP, la vinguda del conseller Tresserras el novembre del 2009 a explicar les prioritats de la seva conselleria.

El conseller Tresserras ens deia que, malgrat les crisis i malgrat la conjuntura econòmica, algunes reivindicacions i algunes prioritats del seu departament podien ser ateses. I deia, sí que és cert, que una de les preocupacions que tenia el departament era que, malgrat que la crisi havia arribat al sector cultural més tard, hi estava arribant també, i ell deia..., feia ús d'una expressió: «El risc és que l'activitat pugui aturar-se, que l'activitat en l'àmbit cultural pugui aturar-se.» Però marcava una colla de prioritats que crec que donen cobertura a la preocupació que manifestava el senyor López.

Vostè feia referència a plans de xoc, permeti'm que li recordi algunes de les referències que es van fer en aquell moment. Des del món municipalista, crec que té molta transcendència el programa «Cultura en gira». Per què? Perquè consolida les programacions culturals estables dels teatres que hi ha a Catalunya, però també consolida que el sector faci gires, perquè les companyies, el sector dels «pipes», tot l'entorn amb relació a les gires es vagi consolidant. De fet, ha estat un dels pals de paller i hi ha hagut un augment d'aquest suport d'un 13 per cent, i voldrà dir que aquest any hi hauran més de dues mil activitats de les quals podran fruit els ciutadans i les ciutadanes a diferents teatres.

O un altre pla de xoc amb relació al foment a la lectura, que són les subscripcions que fan i que s'estan promocionant aquests dies amb relació als joves, que puguin tenir accés a publicacions gratuïtes en català durant un any, joves que tenen divuit anys.

Per tant, per tot això ens sembla que, com ens explicava el conseller, les prioritats són clares; ens preocupa, efectivament, que la crisi generi una minva de l'activitat cultural, però ens sembla que ja hi ha en les prioritats de la conselleria la dinamització del sector cultural.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputada Arcarons. I ara donaríem la paraula a la portaveu del Grup Mixt, la diputada Carme de Rivera. *(La Sra. De Rivera i Pla renuncia a fer ús de la paraula.)*

Molt bé, doncs, si els sembla bé, passaríem a la votació d'aquesta proposta de resolució.

Vots favorables a aquesta proposta de resolució?

Vots en contra d'aquesta proposta de resolució?

Molt bé. Doncs, aquesta proposta de resolució no prospera per 7 vots a favor i 11 vots en contra.

Projecte de llei

de l'aranès (elaboració del dictamen) (tram. 200-00080/08)

Molt bé. Ara, si els sembla bé, passaríem a l'últim punt de l'ordre del dia, que és la votació per a l'elaboració del dictamen sobre el Projecte de llei..., aquí posa «de l'aranès». Dic que «aquí posa de l'aranès» perquè posava «occità» i està ratllat, per tant jo llegeixo el que hi han posat, eh? Això ja és un tema que la ponència ja ho discutireu i ja ho heu discutit prou.

De conformitat, doncs, amb l'article 109 del Reglament del Parlament, la proposta de votació per a l'elaboració del dictamen del Projecte de llei de l'aranès és la següent.

Si els sembla bé a tots els portaveus, primer votaríem totes les esmenes recomanades per la ponència, que entenc que són les que han fet tots els grups parlamentaris. Els sembla bé? *(Pausa.)*

Per tant, doncs, primera votació d'aquestes esmenes recomanades.

Vots a favor?

Molt bé.

Ara passaríem a la segona votació, que, si els sembla bé, seran... *(Veus de fons.)* Perdó.

Vots en contra?

Abstencions?

Molt bé.

(Les esmenes són aprovades per 16 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.)

Ara passaríem a la segona votació, que seran... *(El Sr. López i Rueda demana per parlar.)* Digui'm, senyor López.

El Sr. López i Rueda

Per tema procedimental, al nostre grup li agradaria plantejar una sèrie de vots particulars a algunes esmenes, ens agradaria saber en quin moment hem de plantejar aquest vot particular.

El vicepresident

La lletrada em comenta que el moment adequat seria el moment de fer la reserva d'esmenes, per tant, al final, si els sembla bé.

Per tant, doncs, aniríem a la segona votació, que serien les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió no recomanades per la ponència.

(La Sra. Vidal i Huguet demana per parlar.) Per tant..., digui'm. Té la paraula la portaveu Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Senyor president, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió les úniques esmenes que li quedaven serien la 25, 29, 112, 228 i 252, però que decauen. I ens queda una esmena viva només. *(Pausa.)*

El vicepresident

Bé, la lletrada em comenta que s'han de votar, que...

La Sra. Vidal i Huguet

No, en tot cas... No, no s'han de votar, queden retirades –queden retirades. Doncs, queden retirades. *(Veus de fons.)* La 25, 29, 112, 228 i 252.

El vicepresident

Queda clar que aquestes esmenes, com que es retiren, no es voten. Molt bé.

I ara en queda alguna de no recomanada per a aquesta votació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió?

La Sra. Vidal i Huguet

Ara queda viva l'esmena 55.

El vicepresident

D'acord. Per tant, ara votarem l'esmena 55.

Vots a favor d'aquesta esmena 55?

Vots en contra?

Abstencions?

(L'esmena 55 és rebutjada per 6 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.)

Molt bé. Ara passaríem a la votació número 3, que són les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya no recomanades per la ponència.

Demana la paraula el seu portaveu, el senyor Rafael López?

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president; és per recordar que nosaltres vam retirar en la ponència la 138.

El vicepresident

Molt bé. (*Veus de fons.*) Un cop anunciat que es retira en ponència aquesta esmena, passaríem a votar totes les altres del Grup del Partit Popular no recomanades en ponència, menys la que ha retirat avui.

Per tant, doncs, vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra d'aquestes esmenes?

Abstencions?

(*Les esmenes són rebutjades per 2 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.*)

Molt bé. Ara passaríem, doncs, a votar les esmenes del Grup Mixt no recomanades per la ponència. Un momentet, que el senyor Rafa López demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. López i Rueda

Sí, senyor president, ens agradaria votació separada de les esmenes 101, 105 i 109.

El vicepresident

Estan d'acord, doncs, a poder fer aquesta votació per separat? (*Pausa.*)

Doncs, si els sembla bé, ara votaríem primer les esmenes 101, 105 i 109, veritat?

Vots a favor d'aquestes tres esmenes?

Vots en contra d'aquestes tres esmenes?

Abstenció?

I ara passaríem a votar la resta de... (*Veus de fons.*) Ah, el resultat, perdó –perdó.

El resultat: 1 vot a favor i 18 vots en contra.

I ara passaríem a votar la resta d'esmenes del Grup Mixt no recomanades per la ponència, menys les tres que hem votat anteriorment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Per tant, 2 vots a favor i 17 vots en contra.

Ara passaríem a la resta del text del projecte no modificat per les recomanacions de la ponència.

(*La Sra. Vidal i Huguet demana per parlar.*) Digui'm, senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

President, moltes gràcies. No sé si és ara el moment en què ho he de dir, però el nostre grup parlamentari es reserva l'esmena 55.

El vicepresident

Per al Ple?

La Sra. Vidal i Huguet

Per al Ple.

El vicepresident

Però això ho farem després. Per tant, ara, segons els guió que aquí m'han posat –jo sóc molt obedient, eh?–, passarem a la resta del text del projecte no modificat per les recomanacions de la ponència.

Vots a favor...? (*Remor de veus.*) Bé, aquí posa votació número 5: la resta del text del projecte no modificat per les recomanacions de la ponència. Queda clar el que votem ara? (*Pausa.*) Sí? Doncs, vinga.

Vots a favor?

Vots en contra?

Per tant, quedat aprovat per 17 vots a favor i 2 vots en contra.

I ara queda l'última part, que és l'advertiment als grups parlamentaris que, de conformitat amb l'article 110 del Reglament, de vots particulars i la reserva d'esmenes en el Ple, es podran formular en aquest moment de la comissió les que es vulguin deixar vives. Per tant, tenen la paraula els grups parlamentaris, en aquest cas, Convergència i Unió.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió reserva l'esmena 55 per debatre-la en el Ple.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Molt bé. Els grups que donen suport al Govern no tenen res a dir. Per tant, donaríem la paraula a Grup del Partit Popular.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Nosaltres mantindríem vives les esmenes que no s'han transaccionat i que no han decaïgut, com seria la 138.

I anunciaríem un vot particular sobre una sèrie d'esmenes, si vol les hi faig arribar per... (*Veus de fons.*) Oralment? Seria vot particular a les esmenes 2, 3, 5, 6, 7, 8, 17, 18, 19, 33, 34, 37, 38, 44, 45, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 68, 69, 70, 71, 75, 76, 87, 88, 141, 142, 145, 146, 148, 149, 150, 151, 187, 188, 193, 194, 195, 196, 222, 223, 229, 230, 255, 256, 264, 265, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 277, 278, 288, 289, 290 i 291, que ja les hi hem fet arribar, per comoditat de la Mesa.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident

Moltes gràcies. Li ho agraïm, doncs. I ara donaríem la paraula al Grup Mixt, a la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Sí, mantenir las enmiendas para el Pleno: la 28, 51, 53, 67, 89, 101, 105 y 109.

Y efectuar voto particular respecto de la ponencia. Respecto del artículo 1, la enmienda transaccional 2 y 3, las enmiendas 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 y 12; respecto del artículo 2, las enmiendas 33 y 34; respecto del artículo 3, las enmiendas 37 y 38; respecto del artículo 4, las enmiendas 44 y 45; respecto al artículo 6, las enmiendas 58, 59, 60, 61, 62, 63, 68, 69, 70 y 71; respecto al artículo 8, las enmiendas de la 75 a la 79, por lo que se refiere a la modificación del apartado número 2; respecto del artículo 10, las enmiendas 87 y 88; respecto al artículo 19, la enmienda transaccional 136 y la transaccional 139 y 140, por lo que se refiere a la expresión «llengua occitana». Del artículo 20, enmiendas 141, 142, 143 y 144; del artículo 21, las enmiendas 145, 146, 148, 149, 150 y 151; por lo que se refiere al artículo 22, las enmiendas 179 y 180; por lo que se refiere al artículo 23, las enmiendas de la 187 a la 196, ambas inclusive. Respecto al título primero, capítulo séptimo, las enmiendas

222 y 223; respecto a la disposición adicional segunda, aquellas transaccionales 224, 225, 226, 243 y 244; respecto a la disposición adicional cuarta, las enmiendas 229 y 230; respecto de la exposición de motivos, la 256, 258, 259, 260, 261, 264, 265, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 277, 278, 279, 280, 288, 289; respecto al título de la ley, la 290 y 291.

No tenemos inconveniente para facilitar, en todo caso, el acta y entregar la lista a la gestora.

El vicepresidente

Moltes gràcies, diputada. Doncs, com que no hi ha cap més punt a l'ordre del dia, s'aixeca la sessió i es demana que la Mesa i portaveus si poden venir un momentet que hi ha un aspecte a poder comentar.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió a tres quarts d'una del migdia i nou minuts.